



HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE

# MAGYAR CSERKÉSZ

---

L. ÉVFOLYAM

Vol. 50 No. 1-2

1998., 1-2. sz.

---



*Amerikai, magyarországi, vajdasági és erdélyi magyar cserkészek  
a Székelykőn (Torockó felett)*

**(ERDÉLYI TÚRA –1998)**

---



## Negyvenöt év a vártán, Montreálban

A montreáli **23. Szent László fiú- és a 37. Szent Margit leánycserkészcsapatok** 1998. április 18-án otthonukban ünnepelték a csapatok 45 éves fennállását. Sok cserkész, szülő és barát gyűlt össze, hogy elismerését fejezze ki a cserkészek 45 éven át tartó küzdelmes és eredményes munkájáért. A fogadási ünnepséget **Heredi István** (fiú- és kanadai ker. pk.) és **Heredi Marika**, a leánycsapat parancsnoka nyitották meg. A cserkészinduló lelkesítő dallama után, Heredi István köszöntötte a jelenlévő **Szepes Istvánt**, Magyarország főkonzulját és feleségét, továbbá **Lendvai-Lintner Imre** bált és feleségét, valamint **Fodor Miklóst**, a KMCSSZ nagytanácsának tagját, és **Deák atyát**, a róm. kat. templom plébánosát, majd felolvasta Magyarország új nagykövetének üdvözlő és elismerő levelét. Megemlékezett **dr. Maday Györgyről** és **Szalai Zoltánról**, a fiúcsapat korábbi parancsnokairól, akik sajnos nem lehettek jelen az ünnepségen. A csapatok elhunyt tagjaira egyperces néma felállással emlékeztek.

Végül **Pattantyus Á. Károlyné** (vagyis „Magdi-néni”) vette át a szót, aki első szervezője és parancsnoka volt a leánycsapatnak. Megemlékezett az 1955-ös kanadai Jamboree-ről, melyben a mi csapataink is részt vettek. Elmondta, hogy az 56-os szabadságharc után a leánycsapat tagjai két hétig a belvárosban pénzt gyűjtöttek a menekültek számára, amikor sok menekült család telepedett le Montreálban. Az újonnan jött fiataloknak köszönhetjük, hogy megértük a csapatok 45 éves jubileumát. Adja Isten, hogy továbbra is eredményes munkával gazdagítsuk a magyar cserkészteket, szülőhazánk és nemzetünk érdekében, Heredi Pista és Marika vezetésével.

A fogadást díszvacsora követte az egyház nagytermében. A nagyszerű ötfogásos vacsora, a figyelmesen felszolgáló cserkészek és a Torontóból hozatott elsőrangú zenekar gondoskodtak a nagyszámú közönség jó hangulatáról. A vendégek hajnali 3 órakor oszlottak szét.

Jó érzés volt 45 év távlatából megemlékezni a múltról, elbeszélgetni régi cserkészemmekkel, a szülőkkel és barátokkal. Jó munkát továbbra is!

„Magdi néni”

□ □ □

## Cserkészházasság Ausztráliában

Góor Gyurka bá, az ausztráliai cserkészkerület hírszolgálati főnöke értesítése nyomán, örömmel közöljük, hogy

**Langmár Klári és Barak János**

öcs.-ek 1998. február 21-én Sydney-ben házasságot kötöttek. Az ifjú pár a 30. **Kőrösi Csoma Sándor** és a 66. **Papp-Váry Elemérné** cscs.-ok sorfala között vonult ki a templomból. Az MCS szerkesztősége Istentől gyermekkel megáldott, boldog házaseletet kíván az ifjú házasoknak. □

## Nagytábor Wisconsin-ban

A **19. Hunyadi Mátyás csikágói cscs.** aprajánagyja augusztusban élménydús hetet töltött Észak-Wisconsin-ban, a természet lágy ölen. Kovács Béla már évek óta rendelkezésünkre bocsátja vadregényes, erdős-tavas telkét. A megszokott sátorverésen, lubickoláson és tábortűzön való éneklésen kívül, fiatal vezetőink változatos programot szerveztek, **Bicók Boriska**, cst. vezetése alatt. A tábor keretétül a dunántúli tájegységek népművészetét választották. **Kócs Bözsi** és **Csicsai Ági** naponta előadásokat tartottak az **Ormánság, Őrség, Csallóköz, Rábaköz, Sárköz** és **Szigetköz** sajátosságairól. A lányok meglepődve vették tudomásul, hogy a Sárközben helyi, nő-központú társadalmi rendszer alakult ki. Lányok, fiúk egyaránt élvezték a másfél-napos számháborúval egybekötött portyát. A szellemileg és testileg is megerőltető akadályverseny is emlékezetes maradt. **Terdik Zsolt** szerezte meg az első helyet. **Kis Rudi** és **Jutka** nyerte el az „aranyember” díjat. Az élelmézést komoly szakértelemmel vezette a konyha koronázatlan királya, **Szilágyi Gyula**. Pénteken a „Balatoni legények” és a Cápá őrs tagjai lepték meg fenséges lakomával a vezetőséget. Kimagasló eseményünk volt a **cserkészavatás**. Isten, haza, embertárs és magyarság szolgálatára tettek esküt: **Terdik Zsolt, Noé Zolika, Kolos Kati** és **Orc Lídia**. Köszönetet mondunk a lelkes vezetőknek, akik lehetővé tették ezt a tábort, Névszerint: Bicók Piroska, Henning Robi, Csicsai Ági, Nádas Zsolt, Németh Ági, Kovács Péter, Bicók Teri, Kócs Bözsi, Demeter Edith és Katona Laci. Hálások vagyunk a segítőknek, akik sok nehéz feladatot elvégeztek: Aranyos Lacinak, Aranyos Erikának és Bokor Erikának.

Toborzó:

*Hej, élet! Be gyöngy élet!*

*Ennél szebb sem lehet!*

*Csak az jöjjön cserkészkedni,*

*Aki ilyet szeret...*

Szeretettel várunk minden magyarajkú gyermeket gyűléseinken, péntek esténként 7 órai kezdettel, a Szent István magyar templomban. További tájékoztatásért hívjátok Bicók Boriskát: (847) 680-6132.

Villámpostacíme: [barbarabicok@add.sw.ssw.abbott.com](mailto:barbarabicok@add.sw.ssw.abbott.com)

Jókay Kinga

□ □ □

## Soproni és nyugat-európai cserkészek közös táborá Kastl-ban

A **soproni 364. Scarabantia cscs.** tízfős küldöttsége 1998 nyarán, a KMCSSZ I. Kerületének (Nyugat-Európa) nagytáborán vett részt a németországi magyar cserkészparkban, Kastl-ban.

A tíznapos táborozás több mint 100 magyar anyanyelvű cserkésze Nyugat-Európa majdnem minden



országából érkezett. A soproni cserkésztestvérek a legizgalmasabbnak a 3 napos portyát tartották, melynek kalandokkal teli órái a legnehezebb cserkészfeladatok megoldását és a legnemesebb hagyományok folytatását jelentették.

A németországi úttal párhuzamosan a soproni csapat néhány tagja **Lovas György** öcs. pk. vezetésével Budapesten fogadta két müncheni magyar csapat küldöttségét. A müncheni és soproni fiatalok Budapest látnivalóinak megtekintése után Miskolc, Putnok, Aggtelek környékére, majd az Alföldre utaztak: cserkészekhez illő körülmények között, a múlt század emlékét idéző, bérelt lovaskocsikkal járták be az alföldi rónát. Végül a közös élményt egy háromnapos ausztriai táborozás fejezte be.

*Sopron Press, 1998. szept.*



*Úszkálás a Medve-tó sós vizében (Szováta) -- ERDÉLYI TÚRA*

## Negyven éves jubileum Svájcban ünnepeltek a zürichiek

**Z**ürichben kerekén negyvenegy éve kezdődött a cserkészmunka. A frissen emigrált menekültekből 1957-ben alakult meg az **56. II. Rákóczi Ferenc cscs.**, majd 5 évvel később a **62. Sarolta lcscs.** A két csapat közös jubileumi találkozót rendezett. Régi névsorok alapján listát állítottunk össze, melyen több mint 400 egykori csapattag neve szerepelt. Kb. 300-nak a címét is felderítettük és elküldtük nekik a meghívónkat.

Jubileumi ünnepségünket 1997. szeptember 21-én tartottuk. A mise után ebéddel vártuk a vendégeket és csapattagokat. Az ebédet közös munkával és a fenntartó testület segítségével állítottuk össze. A szülők hozták a süteményeket. Ebéd után a vendégek végignézték a kiállított cserkészemlékeket. Az ünnepségre közel 120 cserkész, hajdani cserkész, szülő és vendég gyűlt egybe. Eljött hozzánk a kerületi parancsnokunk, **Konthur Mária**, körzetünk csapatainak (Genf, Basel és Bern) képviselői, még Stuttgartból is jöttek vendégek. Csapatunk idei mottója: **„Utazás az időgéppel”**. Időgépünket erre az ünnepségre átépítettük, hogy elférjen rajta a nagy létszám is. Műsorunk elején beindítottuk az óriási gépet,

és nagy füstölgés-villogás közben visszautaztunk 1957-be. Onnan indultunk el 40 év cserkész munkáján át, amiről az akkori parancsnokok mondtak néhány szót. Így sorban visszaemlékeztek: **Gyarmati László, Hille Rózsai** „bá” Kanadából levélben, **Jacobi András, Golarits Gyöngyi, Hargitai Lajos, Pilinszky Katalin, Jablonszky Péter** és **Arató László**, aki az USA-ból küldött üzenetet. Csupán egy régi parancsnokunk nem jelent meg: **Dóka Zoltán** a Rákóczi csapatból. Időgépünket **Szabó László** vezette, sok évtizede csapataink lelkes támogatója, min-denese és jelenleg körzeti parancsnokunk.

A beszámolót vidám játékok, színpadi szereplések tarkították. Verssel köszöntött minket a Bern-i küldöttség. Egykori „híres” csapattagok vászonra vetített fényképeit kellett a közönségnek azonosítania. S végül Fortuna kihúzta a nyerőszámot azok között, akik cserkész ingben jöttek el erre a találkozóra. A gyerekek számára egy közeli parkban vezetőink és rovereink ügyességi versenyt rendeztek. Befejezésül otthonunkban vetítéssel, beszélgetéssel és vidám együttléttel zártuk találkozónkat.

*-- zürichi csapatkrónikás --*

□ □ □

## Példaadó közös kárpát-medencei nagytábor a Felvidéken

**A Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség** 1997. augusztus 1. és 11. között rendezte meg szövetségi nagytáborát, amelynek **800 résztvevőjéből 100 magyarországi, 40 kárpátaljai és 10 erdélyi cserkész** volt. A Florida állambeli Sarasota-i **Kossuth Klub** 500 dollárral járult hozzá a tábor költségeihez.

Ilyen nagyságú – közel ezerfős – tábor megrendezésére még nem került sor a Felvidéken. A tábor szervezésénél számtalan mesterséges akadályba ütköztek a rendezők az állami hivatalok részéről, de aztán zarándok-hellyé vált a környék lakosai számára. **Vitéz László**, a Szövetség elnöke beszámolt nagyon szűkös gazdasági helyzetükről. A Szlovák Közoktatásügyi Minisztérium beszüntette támogatásukat, holott a szlovák ifjúsági szervezeteket támogatják. A magyarok a szlovák kormány „mostohagyermekéi” – mint írja levelében.

*Kossuth Klub (Sarasota, FL)*

□ □ □

## Mozgássérültek táborában Belgiumban

**Ö**römmel írhatom, hogy az elmúlt nyáron részt vettem a mozgássérültek XV. világtalálkozóján, melyet a **máltai lovagok** rendeztek. A belgiumi Kasterlee városát 16 ország tisztelte meg részvételével.



A *De Hoge Rielen* táborhely az ötvenes években még *British Army Depot* néven szerepelt a térképeken, és a NATO védelmi területe alá tartozott. Eredetileg lőszer-raktárként használták. Új nevét és feladatát csak a hetvenes években nyerte el.

E rövid földrajzi bevezetés után szeretném a tábor életét is bemutatni. Hangsúlyozom, hogy a sokszínű program sikeresen illeszkedett a mozgássérültek különbözőségeihez. A „nemzetiségi estéken” megismertük a résztvevő népek szokásait, életét és hagyományait.

A táborban egy 29 éves budapesti mozgássérült lány kísérése volt a feladatom. A belgiumi táborba utazás 21 órája alatt volt alkalmunk megismerkedni egymással. Judit születése óta mozgássérült, de életét úgy próbálja élni, mint egy ép ember, és ezt nagyon becsültem benne. A tábor tíz napja alatt összeemelegedtünk és barátságunk azóta is tart. A sok közös élményt ma is elemlegetjük. A Brügge-i, Brüsszel-i és Antwerpen-i kirándulások a tábor fénypontjai voltak. Gyönyörű tájakat és városokat láttunk. Judit nagyon jól érezte magát a kirándulásokon és a tábor egész ideje alatt. Alkalma nyílt sorstársakkal találkozni, barátságokat, ismeretségeket kötni új emberekkel, és egy kicsit világot is látni mindemellett.

Táborunk jelmondata volt: „Menjetek el és találkozzatok egymással”. Úgy érzem, hogy az ott töltött tíz nap alatt sok új és tartalmas barátságot kötöttem. A mozgássérültekkel való találkozás kinyitotta a szemem egy eddig ismeretlen világ előtt. Azok az emberek, akik többnyire önhibájukon kívül kerültek ilyen helyzetbe, tiszteletet és megbecsülést érdemelnek embertársaiktól, nem pedig csak általános sajnálatot, amit a legtöbb ember érez irántuk.

Ők ugyanúgy, mint minden más ember, a teljes életre törekednek, és ezt el is érik a maguk módján. Többen egyetemet végeznek, idegen nyelveket beszélnek, rendes, főállású, felelősségteljes munkában dolgoznak és a mindennapok tennivalóit is ellátják.

Úgy érzem, hogy mind érzelmileg, mind tapasztalatilag közelebb kerültem a mozgássérültek életéhez. Köszönöm a *Máltai Lovagrendnek* és a *KMCSSZ*-nek, hogy a mozgássérültek XV. világtáborán képviselhettem Szövetségünket. Hálás vagyok, hogy a tábor életében aktívan részt vehettem és hozzájárulhattam sikeréhez.

Zombori Margit

□ □ □

## Negyvenöt éves a sportverseny a New York-i körzetben

Az idén ünnepeltük a New York-i körzet atlétikai versenyének 45. évfordulóját, ezt az egyedülálló, évenként megismétlődő eseményt, csapataink atlétikai erőmérésére. Eredetileg a New York-i csapat rajversenye volt, majd fokozatosan körzeti eseménnyé nőtte ki magát. Nevét az – amerikai katonai szolgálata teljesítése közben tragikusan elhunyt *ifj. Keresztes Béla* Passaic-i cser-

készvezetőről nyerte. Célkitűzései közé tartozik az atlétika iránti érdeklődés felkeltése, a cserkészpróbák keretein belül. Alkalmat ad a csapatok közötti lovagias versenyszellem kialakítására, de a barátkozásra is.

A versenyszámok fontos része a **hárompróba**, mely a futást, ugrást és a dobást foglalja magába. A kiscserkészek számára versenyen kívüli futószámot iktattunk be, hogy őket is fokozatosan hozzászoktassuk a versengés izgalmához, a győzelem öröméhez és a vereség lovagias elviseléséhez. A hárompróbán kívül a fiúknak egy mérföldes, a lányoknak 400 m-es **síkfutás**, valamint a 4x100 m-es **csapatváltó** alkotja a versenyt. A versenyzők 7 fiú- és 7 leánykorcsoportra oszlanak. A **vándordíj** elnyerése a győztes csapatok jutalma. (Egymásután háromszori elnyerés esetén megtarthatják a díjat.) A versenyeket szabályos atlétikai pályán bonyolítjuk le. Költségeink versenyenként meghaladják a 800 dollárt. Önkéntes rendezők, bírók száma sokszor negyvennél is több. Előfordult, hogy volt atléták, testnevelési tanárok, otthoni, élvonalbeli bajnokok foglalkoztak a gyerekek felkészítésével, bíraskodás vállalásával. A rendező maga is hivatásos, szakképzett atlétikai versenybíró.

A 45. évfordulót Passaic-on jubileumi emlékebbéddel ünnepeltük a református Egyház nagytermében. Nt. *Király Marianna* lelkész nő asztali áldásával bevezetett ebéd után *Gyulassy Györgyi* körzeti pk. beszámolt a New York-i körzet cserkészszolgálatáról. Majd rövid cserkészműsor után *Fischer Viktor*, a versenyek rendezője ismertette a sportverseny múltját és méltatta jelentőségét. Ezt követte az oklevelek kiosztása azon szülők és cserkészvezetők számára, akik legalább 5 éven át segítettek a versenyek rendezésében, (volt olyan is, aki több, mint húsz éve segített). A szép ünnepély *Lendvai-Lintner Imre* bá buzdító és elismerő szavaival, majd Ft. *Mustos István* atya záróimájával fejeződött be.

AV

□ □ □

## Tiszti tábori híradó Fillmore egyik arca

Vannak még csodák és csodálatos helyek. A kellemtelen érzésekkel eltelt, szorongások között vergődő ember csodás világba érkezik, amikor átlépi a **Fillmore-i Sík Sándor Cserkészpark kapuját**. A (fiatalokra csöppet sem jellemző) rend és fegyelem azonnal észlelhető. Különböző országrészekből fiúk és lányok kisebb-nagyobb csoportja jön, s már távolról megismerik az érkezőket és egymás nyakába borulnak. Szeretik egymást, mert a cserkészlet megtanította őket Isten, embertárs, magyarság és egymás szeretetére.

A táborban gyorsan megalakulnak az örsök, gyakorlott kézzel verik fel a sátrakat, árkot ásna, kipakolnak, csinosítják környezetüket. Mindezt úgy, hogy figyelnek egymásra. Ha valaki ügyesebb egy feladat megoldásában, segítséget nyújt a másoknak. – Miért?



Mert cserkész! Erre tanítják vezetői, ezt követeli lelkiismerete, erre indítja magyarsága és így engedelmeskedik adó és váró Urának, az Istennek. Létezik még lovagiasság, vannak még emberek, akik nemcsak a maguk hasznát keresik, akik gyakorolják a lemondást és akik mernek vállalni egy olyan életvitelt, mely rövid távon talán nem „jó befektetés”, de „jutalmuk bőséges lesz a mennyekben”.

A tisztképző táborban minden zökkenésmentesen halad. Példát kell mutatniuk, hiszen a cserkészvezető legfontosabb erénye a jellemesség és a példamutatás. A tisztjelöltek java már segédtsízi kiképzésben részesült, többnyire ugyanitt, mert ez a park a külföldi magyar cserkészek központi kiképző helye. A cserkésztsízi kiképzés inkább elméleti jellegű, de az oktatók – tapasztalt cserkésztsízek – olyan ügyesen, változatosan és játékosan elegyítik az elméletet és a gyakorlatot, hogy a megtanulandó (valóban rengeteg) anyag szinte észrevétlenül kerül elsajátításra. A tantárgyak között szerepel a lélektan, a jellemnevelés, a társadalomhoz fűző kapcsolat, népi ismeretek, csapatnevelés és táborvezetés.

A magyar cserkészet kiemelkedő sajátysága a Teleki Pál által meghonosított nevelési rendszer, melyet **Teleki Hagyatéknak** neveznek. Az egykori főcserkész próféta látással határozta meg a magyar cserkészet szellemi irányát, amikor kettős vezérelvként a Szentírás tanításait és a magyarságszolgálatot jelölte meg.

Az első nap a táborban az ismerkedés újdonságának szól. A különféle világreszekből érkező cserkésztestvérek egymást kérdezzetik, ti hogyan éltek, miként cserkésztek, milyenek a sátraitok stb. Minden napot a tábortűz fejez be, a tűz varázsával gazdagítva a cserkészek élményvilágát. A napok gyorsan telnek, az előadások, beszámolók, vizsgára készülés, írásbeli dolgozatok, minden időt lefoglalnak. De felejtethetetlen élmény.

Ft. Drótos Árpád cst. jelölt

□ □ □

## 31 éves a nyári iskolatábor Fillmore másik arca

A külföldi magyarság megmaradásának egyik súlyos problémája az anyanyelv átadása az utódoknak, és a fiatalok kiegészítő iskolai nevelése, hogy magyar nyelven elfogadható mértékben beszéljenek, írjanak és olvaszanak. Ehhez járul hozzá nagy mértékben a KMCSSZ a hétvégi iskolákban áldozatos cserkésztanárok munkájával. Ugyanakkor a cserkészvezetőképzés a jelöltek elé a tisztességgel fokozott mértékben arányos követelményeket támaszt a magyar nyelv és kultúra ismerete iránt.

A hétvégi iskolák csekély száma azonban közel sem elegendő a kisebb szórványokba egyre nagyobb mértékben szétáradó amerikai magyarság tanítási, nevelési szükségleteinek kielégítésére. Ezért jött létre az immár 31 éves múltú visszatekintő nyári iskolatábor. A táboron nemcsak cserkészek vehetnek részt. Ez a nyári tanfolyam,

a **Szövetség szolgálat**a az egész amerikai magyar társadalom felé. Ezért a táboron részt vehet minden 8 és 14 éves kor közötti, magyarul beszélő gyermek, aki magyar ismereteit szeretné tökéletesíteni. (A magyar nyelvtudás hiánya kizáró ok, mert az édesanya és édesapa feladatát nem tudjuk 3 hét alatt pótolni.)

A háromhetes iskola 72 órát fordít a szorosan vett tanításra. Ez óraszámában ugyanannyi, mint az átlag hétvégi magyar iskolák egyéves tanmenete. A tébóri élet, a nyugodt, hosszas együttlét nagyszerű lehetőséget ad a tanításhoz és tanuláshoz. Ugyanakkor a **Sík Sándor Cserkészpark** erdős-ligetes, 100 holdas területe, a délutáni szakkörös foglalkozások, kirándulások, a fürdés, lubickolás vidám nyaralássá varázsolják az iskolát. A vasárnapokat szentmisével, istentisztelettel az Úrnak szentelik. A park állandó hatósági ellenőrzés alatt áll.

Az iskola fő célja a magyar nyelvet és a magyarságot megismertetni és megszerettetni. A gyermekek tudásszintje szerint 4 osztályban folyik a tanulás.

1. Az **Arany János osztályban** ábécé tanítás a *Kis Magyarok I. és II. könyve* alapján, népdalok, népi játékok.

2. **Móra Ferenc osztály.** *Kis Magyarok III. könyve*, írás, olvasás.

3. **Balassi Bálint osztály.** *Virágoskert* olvasmányai, magyarságismeret.

4. **Csokonai Vitéz Mihály osztály, Hazánk c.** tankönyv, magyar nyelv szeretete, magyarságismeret.

A tanári kar tagjai részben Magyarországon végzett tanárok, részben a külföldi magyarság kiváló pedagógusai, öntudatos és áldozatos nevelők. Többségük cserkészvezető és lelkesen munkálkodik a cserkészetben. Az utóbbi években **Papp Klári** és **dr. Kerekes Judit** tanárnő voltak az iskolatábor igazgatói és egyúttal parancsnokai.

□ □ □



Györgyfalvi népviselet (Kolozs megye) – ERDÉLYI TÚRA



## Tinódi Lantos Sebestyén Regöstábor 20. évét ünnepli Nyugat- Európában

**A** z idén, 1998-ban ünnepli 20 éves jubileumát az I. Kerületi Regöstábor. **Népi gyökereink, népi kultúránk megismerése, megszerettetése és átadása nélkül nem beszélhetünk magyar cserkészmozgalomról.** Kerületi regösmunkánkat 1978 óta rendszeresen és lelkesen végezzük. Évről-évre, a Húsvét előtti Nagyhéten egy-egy tájegységgel foglalkoztunk. Így:

|                             |                             |
|-----------------------------|-----------------------------|
| 1978. Thalwill (Svájc)      | <b>Erdélyi lakodalom</b>    |
| 1979. Felsőőr (Burgenland)  | <b>Őrség</b>                |
| 1980. Felsőőr (Burgenland)  | <b>Dunántúl</b>             |
| 1981. Felsőőr (Burgenland)  | <b>Palócföld</b>            |
| 1982. Felsőőr (Burgenland)  | <b>Csángó magyarság</b>     |
| 1983. Felsőőr (Burgenland)  | <b>Alföld I.</b>            |
| 1984. Felsőőr (Burgenland)  | <b>Szigetköz, Csallóköz</b> |
| 1985. Achenkirch (Ausztria) | <b>Kalotaszeg</b>           |
| 1986. Felsőőr (Burgenland)  | <b>Alföld II.</b>           |
| 1987. St. Goar              | <b>Háromszék</b>            |
| 1988. St. Goar              | <b>Hont és Nógrád</b>       |
| 1989. Achenkirch (Ausztria) | <b>Balatonfelvidék</b>      |
| 1990. Schloss Beugen        | <b>Hortobágy</b>            |
| 1991. Pforzheim             | <b>Szék</b>                 |
| 1992. Regös út              | <b>Gömör</b>                |
| 1994. Regös út              | <b>Balatonfelvidék</b>      |
| 1995. Regös út              | <b>Csallóköz</b>            |
| 1996. Ludwigswinkel         | <b>Esküvői népszokások</b>  |
| 1997. Burg Wilenstein       | <b>Bukovinai székelyek</b>  |
| 1998. Burg Wilenstein       | <b>Szatmár</b>              |



A regösbanda – 1985, „Kalotaszeg” – Tinódi L. Sebestyén Regöstábor

Íly módon megismerhettük népünk gazdag zenei és táncos hagyományait, népszokásait, viseletét, tárgyi néprajzát, ízes nyelvjárását. Különleges témáink is voltak, mint találkozás az őrségi falvak népével, szabadtéri múzeumok, várak, műemlékek látogatása, kiállítások rendezése stb. Az előadások és közös tanulás mellett kü-

lönöző munkacsoportokban működünk, mint: fafaragás, kézimunka, gyöngyfűzés, kosárfonás, szövés, balladamondás, mesemondás, hangszerkészítés, hangszertanítás, tojásfestés, fényképezés, népi konyha.

Táborainkban a nagyheti katolikus és református szertartásoknak is eleget tettünk (nagycsütörtöki lábmosás, nagypénteki Passió, feltámadási körmenet, Húsvét vasárnapi mise) keretében. A nyári táborokban tanítotunk, regös tábortüzeket vezettünk le. Az évek folyamán több csapatnál regös hétvégeket szerveztünk, főleg a rovereknek.

A regöstáborok szelleme kinevelt egy olyan fogékony magyar ifjúsági gárdát, akik tánc csoportokat, együtteseket szerveznek, tánc házakat rendeznek Európa magyar központjaiban. Nagypapák földjére látogatva ezek a fiatalok keresik az igazi népi kultúrát, s találkoznak azzal az otthoni magyar ifjúsággal, amely a tánc házmozgalmon át figyelmét az élő népi hagyományra irányítja és azt ápolja. Célunk olyan regös vezetőik képzése, akik a népi kultúrát a csapatok szintjén, jól felkészülve és a megfelelő lelkeséggel át tudják adni a következő nemzedékeknek, s az idegen környezetben megszeretik népi kultúránkat. **Ezért sürgősen szükséges a regös-vezetőképzés részletes kidolgozása és megvalósítása.**

Konthúr Mária Ker. regös előadó, ker. pk.

□ □ □

## Veremund páter aranymiséje Brazíliában

**A** ranymiséjét celebrálta **Tóth Veremund bencés páter, cserkészvezető** 1998. június 14-én vasárnap São Paulo-ban, a belvárosi Casa Pia templomban, a magyar kolónia körében. Tóth Veremund prédikációja megrendítő emberi vallomás volt a maga őszinteségében, keresztyén lelki alázatában és szellemének emelkedett szárnyalásában. Végiggondolta életét és elvégzendő papi feladatait és hálát adott Istennek. Beszéde elején köszönetet mondott szüleiért, akik oly nagy szeretettel nevelték fel. Testvéreiért, rokonaiért, akik útítársai voltak a vándorlásban. Néhány részlet Veremund bá irodalmi értékű prédikációjából:

„A mi nemzedékünket magas eszmék hevítették... Merre visz majd az én utam? És megszólalt bennem egy hang és egyre erősebben hallatta szavát: „Jöjj és kövess engem...” Nemzedékünk fölött egy világ omlott össze. Tomboló vihar tépázta a fák koronáját és így estem én is messze a hazától. Régen anyám azt kötötte a fiatal érettségiző lelkére: Fiam, örülök, ha a bencés szerzetet választod, csak azt ígérd meg nekem, hogy sosem fogsz kimenni Brazíliába. Azóta is, hogy intését feledve, mégis itt vagyok, sokszor elgondolkozom az anyai szív titkos sejtelmein. A kalandos menekülés és a kíváncsi volt papi életem első nagy próbatétele. Hogy mindezt rendem szolgálatára vállaltam, nem mentett meg engem a magánosság érzésétől, sem a gyöttrő honvágytól. Legyen áldott



a mennyei Atya, hogy kibírtam a Szenthegyen szerzett lelki erőtalálékkal.

Jóistenem, köszönöm áldó, védelmező jelenlétedet fiatal papi éveimben. Előljáróim ajánlatára, a cserkészlányok nevelése lett a fiatal pap osztályrésze. Általuk nemesedtem magam is. Mária, Edesanyám, légy áldott azért, hogy cserkészvezetői szolgálatomban a lilimok pásztora tudtam maradni.

Férfikorom teljében többször megrázott az élet vihara. Érzékenyen reagáltam a való vagy vélt sérelmekre. Nem tudtam magam az engem felháborító visszasságokon túltenni. Ezért sokszor voltam magamba zárt szűrés túske, aki végülis önmagát sebezte. Szelíd és alázatos szívű Jézus, áldott legyen szent neved, hogy ennek ellenére is megtúrtél magad mellett a szolgálatban...

Nagy odaadással fogtam hozzá 12 éves tanári, majd 19 éven keresztül a nevelési irányítói feladathoz. Rendtársaim bizalma 13 év perjelség előljárói tisztségét bízta rám... Szemináriumi és lelkipásztori működésem Nova Santa Rosán életem legszebb éveit aranyozta be... São Paulo-ba visszatérve, újra a diákok között voltam, mint a hitoktatás irányítója... Aztán jött a favela-i szolgálat... Teszem, amit tenni tudok. Sokszor gyötört a kétség, hogy nincs eredmény... Az Úr, tudom, nem sikereket vár tőlem...

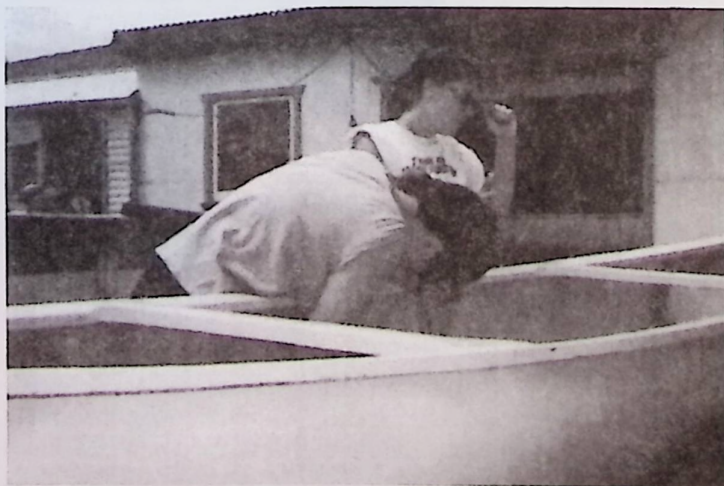
Jézusom, íme itt van Előtted egész papi életem. Minden gyarlóságom és hűtlenségem ellenére nagy dolgokat művelt bennem az Úr, hogy mindvégig megőrzött és magához emelt.

Ezért papságom 50. évfordulóján, megújítom hűségemet és végre igazán Őt akarom szolgálni, aki meghívott a papi szolgálatra. Íme itt vagyok, Uram. Vezess a Te utadon. Követni akarlak bárhova, ahol országot szolgálhatom."

Veremund bá Magyarországon, az ősi pannonhalmi bencés Főapátság templomában, majd szülőfalujában Szakonyban is bemutatta aranymiséjét.

Pillerné T. Éva

(A Magyar Cserkész szerkesztősége szeretettel köszönti Veremund pátert papi életének e szép mérföldkövéénél.)



Majdnem kész egy új kenu -- Sydney (Ausztrália)

## Tóth László hazament...



(Szil, 1923. X. 29. — São Paulo, 1998. IX. 21.)

V illámcsapásszerűen sújtott le ránk az üzenet. Tóth Laci hirtelen meghalt...Három nappal halála előtt még részt vett egy megbeszélésen a *Simon Bálint Cserkészpark* sorsáról....A halál pillanatok alatt elszólította ezt a mindig derűs, boldog embert. Boldog volt, mert nem magáért élt, derűs, mert hitt az életben, az emberben, mert szerette a természetet és alkotóját. Életének emésztő gondja volt a magyarságnak mély hittel végzett szolgálata, minden magyar összekapcsolása, megosztottság nélkül, egy nagy lelki egységben.

Évek során Tóth László minden magyar közösségnek építő tagja lett. A *Könyves Kálmán Szabadegyetem* előadóasztalánál közel 30 alkalommal szerepelt. De a többi egyesületnek is hajtómotorja, fáradhatatlan szervezője volt. Éveken át foglalkozott a Szeretetház gondozottjaival, megalapítója volt a Magyar Szemináriumnak, ahol a fiatal értelmiségiekkel a magyarság sorskérdéseit vitatták meg. Jótollú! rásaival tájékoztatta a magyar folyóiratokat, újságokat a brazíliai magyarság életéről. Tóth László alkotásokban és jótettekben gazdag élete legyen az a földbe vetett mag, mely hozzon sokszoros termést a magyarság életében.

Isten Veled, Laci!

TV

□ □ □

## 23 napos kenutúra Ausztráliában 1000 kilométer a Darling folyón (1997. december 21 – 1998. január 12)

„Aki mer, az nyer"

H ol is kezdjem ennek az örökre emlékezetes túrának a történetét? Nem olyan volt mint egy nagytábor, hetek, hónapok munkája előzte meg az utat. Ehhez tartozott a régi kenuk javítása és 6 új kenu építése, festése, csiszolása, ragasztgatása. A kenuk az utolsó nap délutánjára készültek el. A kitűzött napon a lányok válogatták a holmit, csomagoltak a hordókba, mosogatták a koszos bográcsokat, a fiúk a tűző napon a kenukon dolgoztak, majd az utánfutókra és az autókra rápakolták a csónakokat, készen a másnapi, korai indulásra.

Másnap reggel arra ébredtem, hogy most 3 hétig evezni fogok. Sokan nem is gondoltunk bele, hogy 1000 km. mekkora távolság még autóval is, hát még evezéssel Egyesek annak örültek, hogy nem kell tanulni és nem lesz anyuci, meg apuci. Én azzal vígasztaltam magam, hogy jól lebarulva, büszkén jöhetek haza. 1/2 tízkor végre



elindultunk. Le is értünk kiindulópontunkba, **Bourke**-be, ahol kimerülten ettük a sültkolbászt, amit a derék ausztrálok sütöttek nekünk a helyi cserkészotthonban. Még szállást is adtak a 26 idegen cserkésznek és megmen-tettek az éjjeli táborveréstől. Másnap 6-kor keltünk és egész nap készülődtünk: a csomagokat, kenukat lehord-tuk a vízpartra, beosztottuk az őröket stb. Mire minden elkészült és a vezetők visszaérkeztek a beszerző/kísérő autóval, már túl késő volt az indulásra. Kimerülve a földön, a csillagos ég alatt aludtunk.

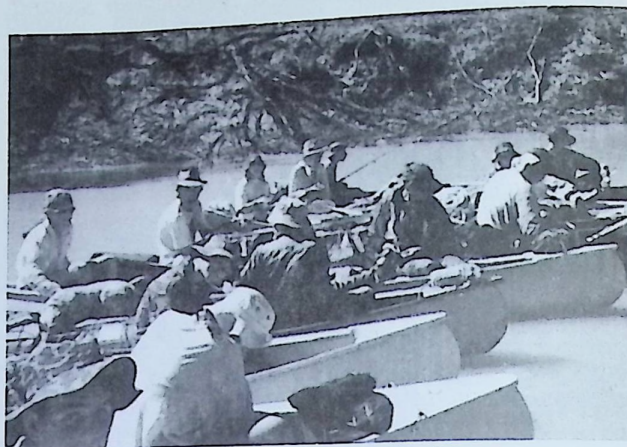
December 23-án Péter bá éneke ébresztett: „Ébredj és kelj fel gyorsan, a kakukk már kiált. Nézd ott fenn a réztetőkön a fényes napsugár. Munkára, munkára, a kakukk már kiált. **Kakukk, kakukk, munkára!**” Ezt aztán minden reggel megismételte, s a tábor végére már annyira megúntuk, hogy szívesen megvertük volna. A tegnapi pakolás után a kenukban szép dombok kelet-keztek a holminkból, mivel állandóan ki-be huzigáltuk a vízhatlan hordókból. Az étel őrösként volt szétosztva és ételes hordókba rakva. Így minden 2 személyes kenuban volt legalább 4 hordó. Zászlófelvonás és a Himnusz után Isten segítségét kértük az utunkra. Végre dec. 23-án 11 órakor 26 magyar cserkész elindult **Ausztrália kellős közepén, le a Darling folyón.**

A kenutábor az evésben is nagyon különbözött a megszokott táboroktól. A nagytáborokban az étel választékos volt és bőséges. Itt előfordult, hogy kenyérünk, sós kekszünk, zöldségünk elfogyott, magában ettük a szalon-nát hagymával és paradicsomszósszal. Gyümölcssel is gyakran takarékoskodnunk kellett. Sokszor nem laktunk jól, de ez is csak az érdekességet növelte.

Evezés közben gyönyörködtünk Isten terem-tésében, a gyönyörű tájban, amilyen ritkán láthattunk. Megcsodálhattuk a vadállatokat, amilyeneket mások csak állatkertben láthatnak. Péter bá általában 6 órakor ka-kukkolt, alvózsákjainkat begyömöszöltük a hordókba, elpakoltunk, megettük unalmas reggelinket (kukorica pelyhet tejporral és kakaóval leöntve) és útrakeltünk. A tiszték gondosan ügyeltek, hogy minden szemetet magunkkal vigyünk. 10 órakor „**tutajszünetet**” tartot-tunk. Egymás kenuja oldalát megfogtuk egy sorban, s így tutajszerű alakzatban sodródtunk a vizen. Sokszor be-vizeztük ruhánkat, sapkánkat, hogy hűtsük magunkat a 40° C. hőségben. Így tartottuk hidegen innivalónkat is, kulacsainkat vizes törülközőbe csavarva a kenuk orrára kötöttük. Mikor ment a kenu, a szél hűtötte a vizet. Ezek a módszerek jól beváltak. Sokszor lavórral locsolgdtunk, vízcátát vívtunk. Evezés közben gyakran népdaloztunk, kiabáltunk, vicceket meséltünk át a vizen.

Rendszerint **12 körül ebédeltünk.** őrösként egy alátétlapot terítettünk a földre és egy vágódeszka körül gyülekeztünk és együtt ettünk. Az ebéd a megszokott és a tábor végére megutált **kolbász és szalonna** volt kenyérrel vagy sós kekszzel, s ha ez nem volt, sajttal, hagymával és paradicsomszósszal. Ebéd után hülyéskedtünk, főleg úzás közben. Mire összepakoltunk és elindultunk, félkettő volt.

Evezés közben a folyót bámultam vagy a szép tá-jat élveztem. A folyómenti fák úgy néztek ki, mintha vala-



„Tutajszünet” a Darling folyón

ki gyökerestől kihúzta volna őket a földből és letette volna a föld színére. Az egyik part mindig zöldebb volt, mint a másik, amelyik sivatagra emlékeztetett. De ez a két oldalon felváltva jelentkezett. A száraz rész annyiban különbözött a sivatagtól, hogy homok helyett száraz, élettelen, kopár föld volt, kivéve a nyüzsgő hangyákat. A zöld, fás rész gyönyörű volt, **sok vadat is láttunk: kengurut, vaddisznót, kecskét, birkát, kacsát, fekete hattyút, sólymot, kakadut és rókát.** A part általában sáros volt, de néha szerencsére találtunk kikötésre alkalmas homokos helyet is..

Általában háromkor ismét tutajszünetet tartot-tunk. 5 órakor kezdtünk **táborhelyet keresni.** Ha lehetett, kerültük a meredek és sáros helyeket. A megállás volt minden nap fénypontja. De sajnos a munka nem állt meg. Ki kellett pakolni a kenukat, és ki is kellett mosni azokat. A falapokból (amiket a kenu aljában tartottunk), minden őr asztalt állított, a hordók szolgáltak asztallábnak, és nekiláttunk tűzifát szedni, tűzhöz lyukat ásni, óvatosan megépíteni a tüzet, nehogy a csontszáraz falevelek, ágak meggyulladjanak körülöttünk. Előkerestük az élelmet a hordókból, nekiálltunk **vacsorát főzni**, felfűjni a matracokat éjszakára. Vacsorára tésztát, krumplit vagy rizset főztünk, hozzá sült húst, rántott húst vagy halat, köretnek borsót, kukoricát, zöldbabot vagy hagymát. Ebből a választékból mindig jól is laktunk.

A parton követett minket a „**géháskocsi**” a frissen beszerzett élelmiszerral. Ez a Péter bá kék terep-járója volt, amit lehetetlen volt sárban vagy szélben vezetni, mert a kerekei oly kopottak voltak, hogy könnyen beragadt a sárba és gyakran bedöglött. De ez volt a kisebbik baj. Az a terv, hogy ez az autó minden második nap megtaláljon bennünket, majdnem képtelenség volt. Főleg eleinte, amikor az autósok azt hitték, hogy lassan haladunk és ők **egy térképpel hátrább kerestek.** Az autósok voltak a GH-saink (Gazdasági Hivatal), ők szereztek be az élelmiszert, gyógyszert, hiányzó ruhaneműt stb. A vezetők két naponként váltották egymást, **elvitték az összegyűlt szemetet**, megmond-ták, hogy kb. hol vagyunk a térképen. Az autó szerezte be a friss vizet és kenyeret is.



Péter bá elhozta **két vadászkutyáját** a táborba, s ezek, hogy meghálálják a cipelést, fogtak nekünk vacsorára friss húsnakvalót. Az egyik kutya csak kölyök volt (**Ördög**), és csak játékosan futkározott a kergetett vad körül. Mikor látta, hogy az idősebb (**Tündi**) vadászni akar, akkor segített elkapni a vadat. Ketten **fogtak kecskéket**, vadkant is próbáltak, de az első vaddisznó Tündi mellébe harapott és Ördög lábát megsebezte hatalmas agyarával. Azóta félek a vaddisznótól. Csak a **fiúk mentek vadászni**, a lányok nem tudták elviselni, hogy a vad élve ugra-bugrál előttük és estére a tányérjukra kerül pecsenyének.

Nagy volt az öröm, amikor egy-egy **faluba** megérkeztünk. Az első kis település **Louth** volt december 29-én. Odaérkezve egyenesen a vendéglőbe mentünk, ahol a 18 éven felüliek az összes sörét megitták a szegény tulajnak, aki **életében nem látott 26 embert**, olyan kicsi volt a falu. Mi megtámadtuk a fagyaltos ládát és megittuk az összes kólát. A második és utolsó **falu** Wilcannia előtt **Tilpa** volt, amit január 4-én értünk el. Itt is **felpakoltuk az összes kólát** (fagyjuk nem volt), de kiélveztük a zenelejátszót és a billiárdasztalt. Nagyon élveztük, hogy hangos zenét hallunk. Innen is szomorúan távoztunk, de itt pihentünk a legjobban, az ünnepeket kivéve.

**Karácsony délutánján** megérkeztünk egy szép lapos és nagy területre. Gyönyörű tábornálással ünnepeltünk. A szokásos népdalokkal kezdtük, de hamar átváltottunk betlehemes énekekre. **Karácsonyi ajándéku** mindenki kapott egy **sötétkék vízcserkésznyakkendőt**. (Ilyent csak az kaphat, aki egy ehhez hasonló tábornálást végigszenved.) Egy igazi ausztrál **kis fát is szereztünk**, amire mindenki akasztott valami karácsonyi jellegű díszet. Én egy **csillagot készítettem**, de volt olyan jópofa is, aki egy doboz gyümölcsöt akasztott rá, hogy az újév sok gyümölcsöt hozzon. A sok jókívánság után fáradtan aludtunk el. Sajnos reggel 8-kor keltettek és egész Karácsony napját végigeveztük, hogy behozzuk az indulásnál elvesztett időt.

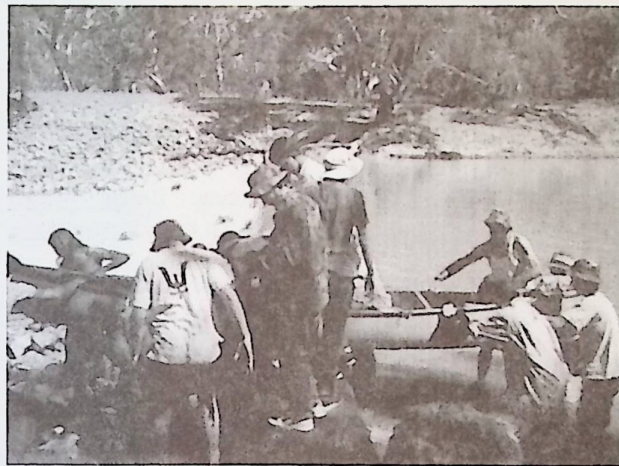
**Szilveszter** épp olyan jó volt, mint Karácsony. A tiszték jóvoltából egész nap egy lapos domb szép, erdős tetején pihentünk. Közel voltunk az úthoz, a terepjáró is könnyen megtalált. A **vacsorát gyertyafény mellett ettük**, 10 felé gyújtottunk tábornálást. A **tűz mellett** kimerülten, de jó kedvvel **vártuk az éjfélt**. Elgondolkodtató volt **Lajos verse**, amit ő maga írt, **Boca megzenésítette**, kettejük gitározására **Tücsi elénekelt**.

**A dal a cserkészlet és a kenuháború lényegét, a cserkésztestvéri szeretet szépségét meghatóan megfogalmazta. Éjféltkor kint az ausztrál vadonban felcsendült a magyar Himnusz 26 cserkész ajkáról.**

Január elseje igazi ünnep volt, még Péter bá sem énekelt el az átkozott kakukknótát, aludhattunk, ameddig csak lehetett. Egész nap mostuk (kivéve a fiúkat) a szutykos-bűzös ruháinkat, a fiúk horgásztak, de senki sem evezett. Január 2-án Péter bá a kakukkal ébresztett és folytatódott a megszokott rutin.

A vacsorák után kezdődtek a tábor legélvezetesebb órái. Barátokkal körülvéve, kint a csilagokkal

teli, szabad ég alatt megbeszéltük a nap történetét, neveltünk egymás viccein, és bámultuk a gyönyörű égboltot. Tücsi majdnem minden este gitározott, és énekelt a kedvenc, ismert számokat. Ha volt tábornálásunk, ott együtt népdaloztunk, szórakoztunk. A munkánk vacsora után sem ért véget. Mosogatás után vizet kellett hozni a folyóból, és fel kellett forralni, hogy másnapra legyen ivóvíz. A forralás után lehűtöttük, leszűrtük és meg-töltöttük a kulacsokat. Ezután estünk be az ágyba, gyakran takarózás nélkül, olyan meleg volt.



Átkelés egy gáton

Így teltek napjaink. A tábor vége felé megszoktuk egymást, a rutint és az izomláz is felengedett. Egy ilyen táborban megtanulja az ember, hogy **ami kell, azért meg kell dolgozni**. Mindenkinek részt kellett vennie a munkában, vigyázni sajátmagára, **találni ennivalót, ha éhes**, és **egész nap evezni**. Nem egyszer szóltunk egyesekre, hogy ne lazáljanak, segítsenek. Ez a tábor jól megnevelte azokat, akik otthon el voltak kényeztetve. Voltak olyan **esős esték**, amikor az esővédő ponnyákat gyorsan fel kellett állítanunk s ezek nemcsak beáztak, de meglökés esetén vizesést zúdítottak ránk.. Amikor éjjel esett az eső, **mindannyian eláztunk**. Volt **homokvihar** is, ami homokot, falevelet kevert a rizsünkbe, ennek ellenére meg kellett enni, hogy ne maradjunk éhen. Az utolsó héten sok **ellenszéllel** is meg kellett bírkóznunk, amikor alig lehetett evezni.

Az utolsó evezőnapon még 120 km-re voltunk úticélunktól, Wilcanniától. Balszerencsénkre január 8-án éjjel eleredt az eső. Evezni nem lehetett s az autók sem tudtak a sáron átvergődni, hogy a kenukat és a holmit felpakoljuk. Így 9-én pihentünk, remélve, hogy másnapra felszárad az út. Éjjel nem esett, a szél is fúj, de másnap még nem lehetett a part közelébe jutni. Péter bá a rendőrség segítségét kérte, akik motorcsónakkal elvontatták a kenukat és beszállítottak minket **Wilcanniá-ba**. Ott egy üres házban kaptunk elhelyezést, boldogan használtuk WC-jét, zuhanyozóját, tévéjét és szobáit. Január 11-én a ház udvarán lemostuk a kenukat, a hordókat felpakoltuk, a zászlót levontuk, lezártuk a tábornálást és végre hazaindultunk.



A táborban **nem az evezés volt a lényeg**, és Wilcannia elérése sem, **hanem a csapaton belüli összetartás**, együttlét és az akadályok legyőzése közös erővel. Ilyenkor derül ki az emberek teherbíró képessége, bölcsessége, humorérzéke, türelme, közösségi szelleme.

Csodálatos, felejthetetlen élményekkel teli három hetet töltöttünk együtt, köszönet érte szüleinknek és cserkészvezetőinknek.

*Török Petra öv.*

□ □ □

## „Mátyás király” erdélyi cserkészútúra 1998

Jegyezzük meg: Erdély területe  
nagyobb, mint a mai Magyarország.

A tavalyi és idei erdélyi túrának egyik célja volt, hogy a szaporodó kezdeményezésekhez csatlakozva, mi is csökkentjük a földrajzi és lelki távolságot a világban szétszórott magyar cserkészek között. Amerikából, Magyarországról, Délvidékről és Erdélyből jöttek 30 fős csoportunk résztvevői. Megismerték egymást és életreszóló élménysorozatban volt részük. S közben kitérült előttük Erdély tájainak, népének, falvainak, városainak egy része. A kétételes időkereten belül a túra természetesen csak ízelítő Erdély természeti, kulturális, történelmi kincseiből és hagyományaiból.

**Erdély minden kövéhez magyar múlt tapad, nélküle nincs magyar történelem, s a jövőhöz az ő kincseiből is kell merítenünk a Királyhágó és az óceán mindkét oldalán.**

Hosszú, fárasztó út után, 1998. július 5-én d.u. 5-kor érkezett meg a budapesti Cserkészparkba **Gaál Sándor bá** a tavalyról jól ismert busszal s a sepsiszentgyörgyi, székelyudvarhelyi és nagyváradi cserkészekkel. Itt baráti köszöntéssel és meleg vacsorával vártuk őket. Közben megérkeztek a magyarországi, vajdasági és

amerikai résztvevők is. Gyors vacsora után a tábortűznél **Sütő István bá**, a Cserkészpark parancsnoka köszöntötte őket. Ezután megható jelenet következett. Együtt tartották a cserkésznyakkendő három sarkát **Lukács János bá**, a magyarországi, **Lendvai-Lintner Imre bá**, a külföldi és **Gaál Sándor bá**, a romániai magyar cserkészmozgalom vezetői. Ezzel a szimbolikus gesztussal fejezték ki a magyar cserkészegységét.

Jól esett, hogy tavaly megismert barátaink közül többen is eljöttek köszönteni bennünket. **M. Szabó Imre** nemcsak sátrat ajándékozott, de interjút is készített a magyar Rádió számára, amit másnap már hallottak az egész Kárpát-medencében.

Július 7-én reggeli után beprézelődtünk az autóbuszba a sok csomaggal és felszereléssel. Bartha Csaba repülőgépen elveszett csomagja miatt, a telefonálással, keresgéléssel órákat késtünk. Csak késő délután futottunk be **Nagyváradra**, Szent László városába. A „körösmenti Párizs” talán még ma is Erdély legszebb városa. Barátaink finom vacsorával vártak s utána mindjárt elcipeltek városnézésre. A nézdelődés közben ránk sötétedett s cserkésztestvéreink egy közeli **termálfürdő** mellett szereztek táborhelyet, hol a holdvilágnál áztatgattuk az utazástól meggémberedett tagjainkat.

Július 17-én verőfényes napsütésben korán felkerekedtünk, **irány a Királyhágó!** Fent a tetőn kiszálltunk s **Gaál Sándor bá** elmagyarázta, hogy csak most állunk a **történelmi Erdély határán**, amit eddig láttunk, az a **Partium**, mely hajdan a királyi Magyarországból az erdélyi fejedelemség birtoka lett. Meredek szerpentinre ereszkedtünk le a Körös völgyébe. Rövidesen **Kalotaszeg** tájegységébe érkeztünk. **Bánffyhyunadon** megtekintettük a szebbnél szebb varrottasokkal díszített templomot és meghallgattuk a tiszteletes úr előadását a templom és a város történetéről. **Körösfőn** hosszan válogattunk a **kalotaszegi népművészet** sok, eladásra kínált kincse között. Betértünk **Magyargyerőmonostorra** is, hol Kalotaszeg egyik legszebb templomát ismertük meg **Kiss Tibor** lelkész segítségével. Megcsodáltuk a **Gál Anthony**, ausztráliai Kós-rajongó építész által tervezett szupermodern paplakot és gyülekezeti központot is. Kolozsváron áthaladva érkeztünk Ajtonba, ahol már reggel óta várt a falu. (Útközben megállított és igazoltatott a román rendőrség. Érdekelte őket, kik vagyunk, mit csinálunk. Semmi titkolnivalónk nem volt!)

**Ajton** igazi szőrványfalu. A lakosságnak csak egy-negyede magyar, kb. kétszáz lélek. **Sándor István bá** családjának ősi fészke ebben a faluban van. Az elpusztult, elvadult parkban meglátogattuk őseinek sírját is. Ott elénekeltük, elmondtuk a Himnusz és a Szózatot, megnéztük a részben romos Sándor-kúriát. Bizony szomorú élmény volt. Az ajtoni falusiak, szegénységük ellenére, királyi lakomát adtak össze, s ebéd után a református parókián az odalátogató szomszéd **Györgyfalva** apraja, nagyja kalotaszegi táncokat mutatott be. A templomdombon, az esti tábortűzön a Sándor család és a falu emlékei volt a témakör. Jót mulattunk a viccelődéseken.

Másnap szombaton **Kolozsvárra** érkeztünk,



*Magyar vendégfogadó a Székelykő alatt (Torockó)*



**Mátyás király** városába. A **Báthory kollégiumban** (volt Piarista gimnázium) rendezkedtünk be. A Főtéren megnéztük a nagy király gyönyörű szobrát, meglátogattuk szülőházát, a **Házsongárdi temetőt**, hol Erdély nagy halottainak sírjainál tettük tiszteletünket, majd felmáshoztunk a **Fellegvárba** és megcsodáltuk a szép kilátást a városra.

19-én vasárnap ifjúsági misén vettünk részt a **Szent Mihály templomban**, találkoztunk **Czirják Árpád**, kanonok úrral, megnéztük a **Szervátiusz-kiállítást**, a **Bethlen bástyát**, és a **Botanikus kertet**.

Ebéd után útrakeltünk **Torockóra**, ahol a buszból kiszállva, azonnal felmáshoztunk a **Székelykőre**. Fent a tetőn vacsoráztunk, tábort vertünk. S miként tavaly, idén ismét fellobbant a magyar cserkészek tábortüze a Székelykőn.

Július 20-án megfigyeltük a „kétszeri napfelkeltét” **Torockón** (a hegy árnyéka okozza), és lejöttünk ebédre **Torockóba**, ahol **István bá** meleg ebéddel várt a **Katinéni fogadójában**. Aztán gyorsan tábort vertünk és bejártuk a vadregényes **Tordai hasadékokat**. Sokunknak még arra is volt ereje, hogy **Torockószentgyörgyön** felmáshozzon **Szent László várának** romjaihoz. Visszajövet tavalyi barátainkkal, a kolozsvári és dési cserkészekkel találkoztunk. Velük ültük körül a tábortüzet.

Másnap korai ébresztő után, 9-kor már **Nagyenyeden** várt **Csávossy György**, professzor, politikus, író és költő, Erdély borainak jeles szakértője. **Pásztori István** lelkész körülött a magas falakkal körülött **ősi vártemplomban** és a **Bethlen kollégiumban**. A finom borkóstolótól igen jó kedvünk támadt, és nagy éneklést csaptunk a mély pincében, a hatalmas hordók között. A Maros mentén **Tordán** át folytattuk útunkat **Marosvásárhelyre**, a székelyek fővárosába. Régi barátaink, **Székely Péter** és **Bohóc** vezetésével meglátogattuk az öreg Vártemplomot, a **Petőfi-, Bem apó-, Bernády-emlékeket**, a minden részében magyar hagyományokat sugárzó **Kultúrpalotát**, a **városházát**, a matematika magyar óriásainak, **Bolyai Farkasnak és Jánosnak emlékművét**, valamint a **Teleki téka** könyvtárat. Este a **maroskeresztúri** plébánián **Darvas Kozma József atya** sok szeretettel és meleg vacsorával fogadott. Fáradtak lévén, csak gyertyás tábortűzre tellett.

22-én **Erdőszentgyörgyre** vitt utunk. ahol az angol királyi családdal rokon **Rhédey nemzetség** kúriáját és a világszép **Rhédey Klaudia** emléket őrző **múzeumot** néztük meg. (A bukaresti angol nagykövet minden évben ellátogat ide, hogy ellenőrizze a Rhédey-emlékek állapotát.) Itt csatlakozott hozzánk régi jóbarátunk, **Tófalvi Zoltán**. Vele látogattuk meg a kommunista román diktatúra által könyörtelen kegyetlenséggel elpusztított **Bözödújfalut**, mely a **székely szombatosok** utolsó megmaradt hajléka volt. Árvízvédelem ürügye alatt, duzzasztógáttal elöntették a falut, s a kilakoltatott lakosokat zsúfolt bérkaszárnákba szórták szét. Csak a templomtörönny áll még ki a vízből, régi időkre emlékezve. Néha valaki horgászik a toronyablakból. Este **Makfalván** szép, **népi bemutató** látványával zártuk a napot.

Július 23-a egyik legmozgalmasabb napunk volt.

Reggel **Parajdra** hajtottunk, ahol a föld mélyében, a **sóbánya** óriási termeinek tiszta sóból álló hatalmas oszlopait csodáltuk meg. Sokszáz felnőtt és gyerek sétál a tárnákban, a sós levegő tüdőbetegeket gyógyít. **Szovátán** a **Medve-tó** sósvízében lubickolt a társaság, majd útunkat folytatva **Farkaslakán** meglátogattuk **Tamási Áron síremlékét**, s azután **Szejkefürdőn**, a „legnagyobb székely” emlékművénel, **Orbán Balázs** székely kapui előtt készítettünk csoportképet. Fáradtan érkezünk meg a **Szentegyházsfalu** közepében fekvő **Hargitai Cserkészparkba**. (A román rendőrség megint leellenőrzött. Még mindig nem volt semmi titkolnivalónk.)



Testvéri fogadtatás a Hargitai Magyar Cserkészparkban

Az egész tábor kivonult, hogy segítsenek nehéz csomagjainkat felcipelni a hegyre. Az ott táborozó székely csapatok **Tankó Berci bá** és **Balázs Feri bá** vezetése alatt „Isten hozott cserkésztestvér” feliratú díszkapuval fogadtak. Megérkezett **Tiszti** (cserkészvezető, csíksomlyói plébános) is. Meghatódva öleltük meg régi szeretett barátunkat. Este, tábortűz nélkül mindenki fáradtan hullott az „ágyába”.

Július 24-én reggel a **Gyilkostót** látogattuk meg. Elgyalogoltunk a **Békás-szoroson** át a **régi történelmi határig**. Útközben **Madéfalván** megnéztük a **Siculicídium** emlékművet. Majd **Gyergyószentmiklós** után visszatértünk hargitai táborunkba, hol vidám, közös tábortűzzel fejeztük be az estét.

Július 25-én sietve épült „Mátyás király udvara”, közelgett a nagy „Mátyás-napi vásár”. Aztán **Csíksomlyóra** mentünk, ahol egy fiatal ferences testvér bevitt a csíksomlyói Szűzanya csodatévő szobrához, s megcsodáltuk a sokezer zarándok befogadására alkalmas hatalmas **katedrális** szépségét. A templom előtt láttuk a csángók apostolának, **Domokos Pál Péternek bronz-szobrát**, és felkapaszkodtunk a hegyre, a **Salvator** kápolnához. Mosolyogva várt a nagyszakállú, kámzsás remete, **Antal testvér**, aki fúvószekerekben trombitás volt azelőtt, és nekünk is játszott. A hangot háromszorosan verték vissza a csíki hegyek: „Hazajöttünk, megáldott a



csíksomlyói Szűz Mária..."

A „**Csibészklub**” „**csibész-misére**” hív a Tiszti templomába, a **Péter és Pál plébániára**. A zenekar és a nagyfiú-, nagylány-, kislány-, kislánykórus az oltár körül helyezkedik el. Van elektromos orgona is. Az oltár mellett felállított széken egy 4-5 éves cigány kislány hihetetlen ritmusérzéssel kezeli a bongó-dobot, egy hasonló korú „karmester” háttal a közönségnek, felnőtt zakóból testreszabott frakkban külön pódiumról vezényel. A zene modern, rock stílusú. Ők maguk szerzik, írják a dallamot, szöveget, életükről, szomorúságukról, vágyaikról szól. A mise nem gyerekes, nem színházias, de örömteljes, mélyen átérzett, hiteles. Mise után elvisszük őket „Mátyás király udvarába”, a Cserkészparkba. Hamarosan áll a vásár, van ügyességi vetélkedő, sokféle játék, nyeremény, a „csibészek” megvendéglése. Vacsora és búcsúzás után visszamennek az árvaházba. Utolsó estét töltve a Hargitán, szívükből száll a tábortúzi dal: „Isten tudja, mikor látunk megint ilyen...”

Július 26. Utunk iránya most már nyugat felé kanyarodik. Érzékeny búcsú után irány a **Szent Anna-tó**. Éppen **Szent Anna-búcsú** van. Hatalmas tömeg, ember ember hátán, a fölös számban kivezényelt román rendőrök nem is nagyon próbálnak a tülekedő kocsi, buszok zűrzavarán úrrá lenni. Örülök, hogy gyalog leérünk a tóhoz. Sokan úsznak, a Szent Anna kápolna előtt misét is lehet hallgatni. Tovább megyünk, **Torját** és **Bálványost** érintve, **Csernátonba** jutunk, hol **Haszmannék** a tőlük megszokott kedvességgel fogadnak. Megmutatják, elmagyarázzák a **Tájmúzeum** sok-sok érdekes darabját.

Július 27., hétfő **Brassóban** talál minket. A századok révén a német nyelv és kultúra rányomta bélyegét a városra, s különösen a **Fekete templomra**, mely Gaál Sándor bá szerint, Kelet-Európa legkeletibb gótikus katedrálisa. Felszálltunk a **libegőre**, s az 1800 m.-es Pojánáról megcsodáltuk az elbűvölő panorámát. Következő megállónk **Illyefalva**, a legendás hírű **Kató Béla** lelkész alkotásainak színhelye. A **vártemplom** rekonstruált bástyái és falai, az Európában egyedülálló koncepcióra épült, (árva gyermekeket családi körben nevelő) **gyermekfalu**, az ultramodern magyar **Keresztén Ifjúsági Konferencia-központ**, a mezőgazdasági alapítvány, a sorra létesülő **svájci mintájú tehenészetek**...: az erdélyi magyarság jövőjének ragyogó ígéretei. Este **Sepsiszentgyörgyön** vacsoráztunk egy új, magyar vendéglőben, és az **Ifjúsági Szabadidő Központ**-ban szálltunk meg, melyet Sándor bá vezet.

Kedd reggel a **Székely Nemzeti Múzeumot** látogattuk meg. Sándor bá itt részletesen elmagyarázta nekünk a múzeum gazdag néprajzi, történelmi, régészeti és természettudományi gyűjteményeit. Emlékeztet volt a „Gábor Áron halála” c. monumentális festmény. A híres rézagyú egyetlen megmaradt példánya Bukarestben van, itt csak másolatát láthattuk. Utána a busszal **Zágonba** hajtottunk, ahol a Mikes Kelemen emlékműnél tettük tiszteletünket, s a **Mikes-kertben** az egyik tölgyet próbáltuk körülölelni. (A két ősi, Mikes-korabeli tölgyből az egyiket a pusztulás fenyegeti.) **Csomakőrösön**

érdekes volt a kis múzeum, középen **Kőrösi Csoma Sándor** hatalmas szobrával, tibeti láma-öltözetben. (A buddhista egyház szentté avatta a magyar tudóst.) Útba esett **Kovászna** kisváros, melynek nevére a kommunista diktatúra idején Háromszék megyét átkeresztelték. A város közepén van az állandóan fortyogó **Pokolsár**, egy iszapvulkán maradványa. **Zabolán** a Csipkés gyermek-táborban ebédeltünk a Kárpát-medencei Anyanyelvi Tábor résztvevőivel, Vacsorára visszatértünk Szentgyörgyre és a Sándor bá által vezetett búcsú-tábortúzra.

Július 29-én, 5 órai ébresztő után nekivágtunk az utolsó útszakasznak. Napkeltekor **Fogarason** voltunk, ahol Bethlen Gábor, Lorántffy Zsuzsanna, Apaffi Mihály és a várat rövid időre elfoglaló Vitéz Mihály erdélyi vajda emlékét őrző vár hatalmas falai fogadtak. Ebédre már **Dévára** értünk, ahol megmásztuk „magos Déva várát” és ismét szép kilátásban gyönyörködtünk. Ez volt utunk utolsó erdélyi állomása. De volt még rugó- és gumi-defektünk Aradnál. Ezért jó későn értünk a **határhoz**.

Ott símán átjutottunk, csak egy morcos magyar vámos késleltetett egy darabig. Éjfélre értünk be **Szegedre** Judit nénihez (István bá testvérehez), aki jószívvel, finomságokkal, tisztálkodási és egyéb lehetőségekkel fogadott. Felfrissülve vettük utunkat a főváros felé. Egy közúti baleset miatt összehalmozott járművek oszlopában „cammogva”, 4 órás késéssel értünk **Budapestre**, hol elbúcsúztunk egymástól, s ahonnan az erdélyiek elindultak hazafelé.

\*

**Vita Zsigmond**, az ismert erdélyi író sokat nélkülözött a kommunista diktatúra idején. Egyszer megkérdeztem, mire volna legnagyobb szüksége. Íme, a válasza:

**Nyissátok ránk az ajtót! Nekünk fontos, hogy tudjátok, hogy létezőnk, fontosak vagyunk nektek!**

Az élmény szépsége mellett, ez volt a második lelki indíték, amiért Erdélybe mentünk.

Sándor István



„Zágon felé mutat egy halovány csillag...”

A túra cserkészei Zágonban, a Mikes-kert ősi tölgyei alatt



# Ki az igazi magyar???

## Ki az igazi magyar???

### A következő személyek közül ki a legjobb magyar?

- ⇒ **Zsindely Etelka**, aki pénzügyileg rendszeresen támogat négy magyar szervezetet, és munkaköre miatt szinte naponta előnyös fényben festi Magyarországot az amerikai nagyközönségnek. Magyar témájú cikkei gyakran jelennek meg nívós angol nyelvű folyóiratokban. Azonban magyar közösségbe egyáltalán nem jár.
- ⇒ **Horváth Bandi**, aki minden szombat délutánját a magyar fogorvosok gyűlésére áldozza. Már 30 éve vezeti ezt a szervezetet, ami több száz embernek alkalmat nyújt a kellemes magyar légkörben való szórakozásra. Sok rászoruló magyarnak szerzett már állást; híres segítőkész szellemére. Azonban lenézi és kizárja a magyar orvostanhallgatók klubjának tagjait és az ápolónők egyletét, mert azok nem akarnak egyesülni az ő szervezetével.
- ⇒ **Barna Ibolya**, aki öt magyarajkú gyereket nevelt fel külföldön, sőt unokái is folyékonyan beszélnek magyarul. Fiai nélkülözhetetlen munkát végeznek a magyar cserkészcsapaton belül. Azonban közismert az élesnyelvű, kullancskodó és pletykás természete.
- ⇒ **Kovács Stevie**, aki minden magyar pikniken mint szakács remekel, a magyar misén orgonál és kitűnően játsza a Mikulás szerepét a sportklub karácsonyi műsorán. Barátságos, vállalkozó lélek, aki közszeretnek örvend — de nem beszél magyarul.

Habár egyik példánk sem tökéletes hazafi, valamennyien sajátos és szükséges szerepet töltenek be, mindannyian nagyban hozzájárulnak a magyar nemzet mozaikjának ékesítéséhez. A magyarság nem egy egyetemes, egyöntetű mozgalommal éri el közös céljait, hanem sokrétegű és különböző adottság, vélemény, és tevékenység kiegészítően dolgozik össze a magyar érdekek és igények szolgálatára. Ha a létező magyar szervezetek és egyének békésen, jóakarattal és egymással szemben tisztelettel intézik az önállóan kiválasztott feladataikat, az összegezett munka eredménye az összmagyarságot nemesíti.

Úgy cselekedjünk, hogy kívülállóknak ilyen érzéseket ébresszünk: "A magyar nemzet a hősiesség, az erkölcsi nagyság és méltóság arisztokráciája." (Jules Michelet, francia történész)

Az elkerülhetetlen beolvadás ellen pedig Révész Lászlót idézem:

"Nékünk a nyelvünk nagyobb kincsünk, mint földünk, mert régibb, s akkor is él, amikor már a föld nem a miénk....Nincs nemzeti vallásunk; művészetünk, tudományunk és jogrendünk éppúgy európai, mint a mienk, egyedül a nyelvünk a mi sajátunk és senki másé. Ezt beszélni és mivelní: az igazi Ars Hungarica."

**A magyar diaszpóra megmaradásának kulcsa az anyanyelv megőrzése és a nemzeti mozaik minden kövének, illetve személyének a megbecsülése.**



# Ismerd meg Népzenénket 2. rész



## Népi hangszerek

A múlt számban vázolt hallásmódokból fakadó igényeket sokféle eredetű és típusú hangszer, ill. ezek együttese szolgálhatja ki. A tapasztalat azt mutatja, hogy nem egyszerűen a hangszerek adottságai szabták meg a velük előadható zene jellegét, hanem a mindenkor kívánalmak, a zenei hangzásigény alakította ki a használandó zeneszerszámok körét, és határozta meg azok lehetőségeit.

"Hogy mi népi, azt természetesen nem az egyszerűség szabja meg, hanem kizárólag annak alapján döntjük el, mennyire vert gyökeret, milyen szerepet tölt be a nép zenei életében, szokásaiban. A népi hangszer fogalma igen tág gyűjtőfogalom; beletartozhat minden hangszerfajta, ősi vagy újabb keletű, házi vagy gyári készítésű: a levélsípoktól a klarinétig, a köcsögdudától a nagybőgőig.

A magyar népi hangszer nem attól magyar, mintha csupán nálunk fordulna elő. A ma ismert hangszerfajták mind ősi gyökérűek és ugyancsak régóta váltak az emberiség közös tulajdonává. Mindenki örökölte, kapta, átvette valahonnan. Terjedésüknek még csak nyelvi akadály sem állt útjában. Egy-egy hangszer tehát olyan mértékben magyar, amilyen mértékben a mi népünk hagyományába is beépült.

*A legfontosabb magyar népi hangszerek - Sárosi Bálint csoportosítása szerint:*

1. **Idiofon** (=önmagában hangzó) hangszerek: deszkadob, kereplők, facimbalom, kolomp, csengő, láncosbot, cirokhegedű.

2. **Membranofon** (=rezgésbehozott hártya révén megszólaló) hangszerek: dobok, köcsögdudafélék, fésűre szorított cigarettapapír, nádduda.

3. **Chordofon** (húros) hangszerek: citera, cimbalom, tambura, hegedű, tekerő, koboz, gardon.

4. **Aerofon** (=levegő rezgése révén megszólaló) hangszerek: levélsípok, harmonika, szájharmonika, fakürt, trombita, kanásztülök, furulyafélék (tilinkó, peremfurulyák, pánsíp v. nádiumuzsika, lopótök-, ill. napraforgóduda, harántfurulya, cserépsípok, fűzfásíp, hatlukú furulya, hosszúfurulya, háromlukú nagyfurulya, kettősfurulya), nyelvsípok (nádsíp, töröksíp, tárogató, klarinét), dudu.



## Hangszeregyüttesek

I. Alkalmi csoportosulások (melyeknek nincs hagyomány által megszabott hangszer-összetételük és létszámuk), pl. citera-együttesek.

II. Állandó együttesek, melyeknek hosszabb hagyományban és nagyobb területen kialakult egységes karakterük van: meghatározott létszám, meghatározott hangszerek, valamint sajátos együttes játéktípus. Tagjai félhivatásos vagy hivatásos zenészek.

1. Hagyományos, de ma már nem jellemző társulások: hegedű-duda, klarinét-tekerő, klarinét-dob.

2. Egyenmű hangszerekből álló együttesek: pl. az országszerte elterjedt vonós együttesek (hegedű-kontrabőgő), az ország déli részén és a Duna mentén hallható tambura-zenekarok, rezesbandák).

3. Vegyes összállítású együttesek (vonós-cimbalmos, vonós-pengetős, vonós-cimbalmos-fúvós kombinációk).

*A közreműködő zenészek szerint két jellegzetes együttes - típust különböztetünk meg:*

a. **Cigányzenész együttesek.** Hagymányosan hivatásos muzikusokból állnak, akik mindig a megrendelők által kívánt zenét játszik. A megrendelők lehetnek különféle etnikai vagy társadalmi osztályokhoz tartozó csoportok, akik a legkülönbébb stílusbeli és műsorbéli elvárásokkal léphetnek fel. A zenekar összetétele a helyi igényeknek megfelelően alakul:

Hegedű - gardon, hegedű - cimbalom, hegedű - kontra, háromtagú vonózenekar (prím, kontra, bőgő). Az országszerte legjellemzőbb felállás: vonózenekar, mely gyakran kiegészül cimbalommal, esetenként klarinétal és csellóval is. Jellemző törekvésük a mindenkori piaci helyzethez (=divathoz) való gyors alkalmazkodás.

b. **Parasztbandák** (vagy magyar bandák). E rézfúvós ill. vonós - cimbalmos zenét játszó műkedvelő jellegű együttesek lényegében a cigány együtteseket utánozzák. Mivel nem hivatásos művelői a zenének, ezért a divatot kevésbé tudják követni, emiatt tehát hagyományosabban, "parasztosabban" játszanak azoknál.





## Népzenei dialektusok

A népzene nyelvének földrajzi jellegű tagolódására először a nyelvész Vikár Béla figyelt fel a század elején: "A dallamok több zenei fő dialektushoz tartoznak, melyeken belül alldialektusokat vehetünk észre. Miként a nyelvi - beszélt - tájszólás földrajzilag sokszor egymástól messze eső területeken oszlik el, úgy vagyunk a zenei tájszólásokkal is. [...] A zenei tájszólás - vizsgálataim szerint - amennyire ma hozzávetőleg vélhetjük, megfelel a nyelvi tájszólásnak, olyannyira, hogy ettől el sem választható." Bartók Béla az ő eredményeit is hasznosítva, már határozottan kitűzi a magyar népzene főbb dialektusterületeinek határait: "Az egész magyarlakta terület négy zenedialektus-területre osztható fel:

I. a dunántúli,

II. a felsőmagyarországi a Dunától és Tiszától északra,

III. a tiszavidéki vagy nagyalföldi és

IV. az erdélyi (ideszámitva Bukovinát)

zenedialektus-terület. Megjegyzendő, hogy zenedialektusbeli eltérések csak az ún. régi stílus dallamanyagában észlelhetők, tehát ez a felosztás a dallamoknak csak erre a részére vonatkozik."

E felsorolásból csak Moldova magyarlakta területei hiányoztak, ahonnan akkor még nem álltak rendelkezésére adatok. Domokos Pál Péter, Veress Sándor és Lükő Gábor gyűjtőmunkája nyomán azután egy ötödik (moldvai) dialektus-terület határai is kirajzolódtak.

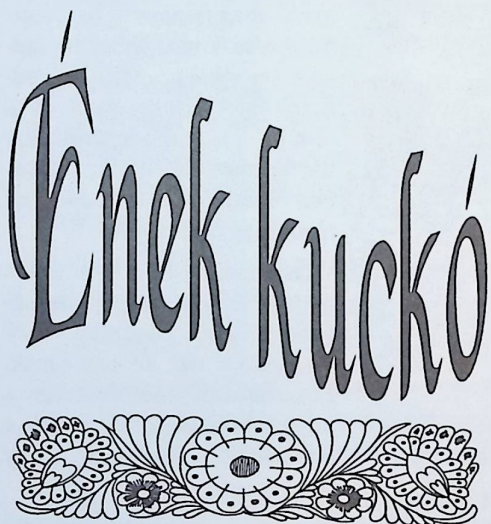
Kodály és Bartók írásai nyomán

## Tanuljunk együtt énekelni!

### Harangoznak a toronyba'...

Kánonban is énekelhető: 2 csoportban, 2 ütem különbséggel. Egy esetleges harmadik csoport 6 ütem különbséggel kezdheti, a mélyebb hangúak meg harangozhatnak is hozzá. A kánon zenei értelemben az ellenpontnak olyan kötött formája, ahol az első szót a később belépő második vagy többedik szót hangról hangra követi. Sokféle kánon létezik, ebben a népdalban két különböző fajtájával ismerkedhetünk meg.

A népdal célja a történelem rögzítés. A magyar múltat fogalmazza meg, és ezáltal őrzi. Ihlető muzsája a kilenc múzsa közül Clío, aki a történelemtudomány komoly szavú ihletője. Itt összefog Tháliával a derű, népies, idillikus költészet és komikum ihletőjével. És íme megszületik ez a közkedvelt és könnyűnek mondható magyar népdal-kánon.



Ünnepélyesen (Udvarhely vm.)

1. Harangoznak a to - rony - ba',  
megy a király a templom - ba'.  
Arany csákó a fe - je - ben,  
Magyarország a szí - vé - ben.

**2. Jertek menjünk vendégségbe,  
Három hétig tart egyvégbe.  
Vigyünk el egy rosta vizet,  
A nagyharang majd megfizet.**

"A zene elemei külön-külön is értékes nevelő eszközök. A ritmus a figyelem- és összpontosító készséget fejleszti, a dallam a lelket és érzésvilágot nyitja meg. Az erő és hangszínváltások a hallást élesítik. Az éneklés maga pedig oly sokoldalú működés, hogy személyiségünk - testünk és lelkünk - nevelő és nemesítő (a hulladék zene esetében rontó és bontó) hatása fel sem mérhető."

Kodály Zoltán, 1957



# Ami a történelemkönyvekből kimaradt.....

## Mongolok és a keleti magyarok

Julianus barát ázsiai útja során találkozott a tatár fejedelem követével is, akitől megtudta, hogy a mongol-tatár nép olyan hadjáratra készül amilyen még sohasem volt a világon...

Mongol vagy Tatár? Ugyanazt jelenti mindkét szó?

Nem, e két szó különböző népet jelent. Ugyanis a mongol nép uralkodója, Dzsingisz kán óriási hódító birodalommal kovácsolta a keleti puszták népeit. S ez a hatalmas fegyveres erő később ellenállhatatlanul áradt nyugat felé, menekült előlük, aki tudott, s aki nem tudott, az vagy meghódolt, vagy elpusztult.

Dzsingisz kán népét általában nem mongolnak nevezi a történelem, mivel előhádai a nekik meghódolt tatárok voltak. Ezért nevezzük tatárjárásnak mindmáig a mongol hódítást.

Julianus keleti útja során ezekről a mongol-tatárokról is hírt szerzett és adott tovább királyának, IV. Bélának, valamint a pápának...Ezek a mongol-tatárok olyan sátorlakó, pásztorkodó, hadakozó lovasok voltak, mint a magyarok elődei a honfoglalás idején. Csak ők sokkal többen voltak, és katonailag jóval szervezetebbek.

Dzsingisz kán a történelem egyik legkíméletlenebb hódítója, egyben legnagyobb szervezője is volt. Sátorfővárosából az egész világ leigázására tört és amerre harcba indult — győzött. Minnél többször győzött, annál erősebb hadereje lett. A katonákat példásan fegyelmezte. Az otthon szelíd pásztorembereknek a háború idején kötelező volt a kegyetlenség, hogy rettegjenek tőlük a népek.

Iszonyú a tatár számnélküli száma.

A letiport fű sem sarjad ki utána,

Repülő csóvaktól város, falu hamvad.

Pokolbeli ördög...Tán az sem olyan vad.

Karóhoz a férfit kötik, nyomorultat,

Tatár kölykök rajta nyilazni tanulnak;

Olyan az áldozat, mint egy Szent Sebestyén,

Vére patakokban csorog le a testén.

Dzsingisz kán kitűnő kémhálózattal kutatta fel keletre-nyu-

gatra az ismert világot. Udvarában tisztában voltak a világ helyzetével. Utódai még Rómába, a pápával is leveleztek, sőt egy ízben a pápa követeket is küldött a kánhoz a világpolitika kérdéseinek megbeszélésére.

Mi történt Julianus baráttal...és a Magna Hungariabeli magyarokkal? Hazatért, vagy elveszett volna?

A feljegyzések szerint Julianus arra gondolt, hogy egy-magában úgyse tudná keresztény hitre téríteni az ázsiai magyarokat, s ha mégis megpróbálkozna, és ott maradna élete végéig, senki sem adhatna hírt létezéséről és a tatárok készülődéséről...Így hát búcsút vett tőlük, júniusban útnak indult, karácsony táján meg is érkezett.

Ekkor már IV. Béla ült a magyar trónon, akinek személyében ismét kemény kezű uralkodója lett az országnak. Fokozatosan csökkentette a nemesi kiváltságokat, elvette a hűbérurak földjének egy részét...

Amikor Julianus barát megérkezett, a király és néhány híve az ázsiai magyarok létezéséről szóló hír hallatán örülni kezdett; a tatárok terveiről szóló beszámoló hallatán pedig homlokuk ráncba borult.

A király újra útnak indította Julianus barátot, hogy ismét keresse fel a keleten maradt rokonainkat, térítse őket kereszténységre, s hívja meg őket az új hazába. Julianus társaival 1237-ben útnak is indult, de csak az egyik orosz fejedelem székhelyéig jutottak, mivel a tatárok időközben megindultak Oroszország ellen, és útközben megsemmisítették a keleti magyarokat is. Soha többé nem sikerült a nyomukra bukkani, ezért később akadtak olyanok, akik kétségbe vonták — alighanem alaptalanul — Julianus beszámolójának hitelét.

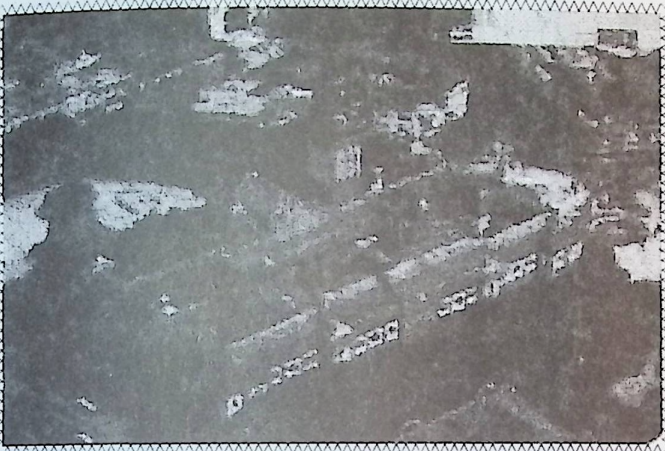
Pénzes István nyomán

(Ha valaki alaposabban meg akar ismerkedni Julianus barát életével két könyvet tudunk ajánlani. Az egyik Kodolányi János: *Julianus barát című klasszikus regénye*, másik Kósa Csaba: *Testvérkereső című, ifjúság számára írt izgalmas kalandregénye.*)





# **szabadka - FALU VAGY VÁROS?**



*A szabadkai városháza látképe*

Van-e a világon valahol is egy olyan 100.000 lakoson felüli szervezett település, amelynek színháza, egyetemi kara, palotái, villamosa van és mégsem város, hanem "csak" falu!? Igen, létezik egy ilyen csodabogár, mert legalább is lakosai szinte becézgetve mondják, hogy Európa legnagyobb faluja az ő Szabadkájuk, a Délvidék legnagyobb városa (Újvidék után). Hát ha nekik a falu tetszik, hát legyen, nem vitatjuk el rögvést, de talán először egy kicsit közelebből ismerkedjünk meg Szabadkával s azután döntsünk, de addig is legyen nekünk legalább "faluváros".

## **Hol is van pontosan ez a faluváros?**

Szabadka a homok (északról; Kecskemét felől) és a kövér fekete termőföld (délfelől; Bácska, a gabonaraktár) összefonódásában rakta le "fészkrét" - a homokon és homokból épült, ugyanakkor állandóan a homok ellen hadakozik. Ugyanis az erős szelek évente több tonna homokot "szórtak" a településre s az egyetlen lehetséges megálljt parancsolni a homoktakarónak, egy nagy akácerdő telepítése jelentette. Az "ellenség", a homok, ugyanakkor jótevője is ennek a faluvárosnak, mert messzevilágban híres gyümölcs-

észete (narancssárga illatos sárgabarackja vagy pirospozsgás almája), borászata (a kontyalávaló kádarak), méhészete (a finom akácméz) a homok nélkül el sem képzelhető (persze jó lett volna a homokalapon ipari termelést is megvalósítani - egyfajta "silicon valley"-t, de hát minden nem adatott meg itt sem).

## **Építészeti remekművek egy faluban?**

Apropó, kultúra, művelődés, paloták! Ennek a "falunak" többnyelvű (magyar, szláv, német, latin) színháza volt és van (ma magyar és szerb-horvát), ahol olyan színészek, mint a Latabár színészdinasztia tagjai vagy Blaha Lujza, a nemzet csalogánya (férje volt a szabadkai dzsidásezred karmestere) szórakoztatták a nagyközönséget. Palotái, a gazdag bácskai mágnások (a világutazó Vojnich vagy a pezsgős Törley) városi rezidenciái olyan szépre sikerültek, hogy egyikük, az ún. Raichl palota, Zsolnay kerámiával díszített arculata, mely nekem egy jólsikerült mézeskalácsházra hasonlít, még egy japán kiadványba, "a világ 500 építészeti remekművé"-be, is bekerült, mint ahogy zsinagógája a világörökség műemlékeinek jegyzékére is felkerült.



*Raichl palota díszes bejárata, ma képtárként szolgál*



### A szabadkai gimnáziumba ismert emberek is jártak?



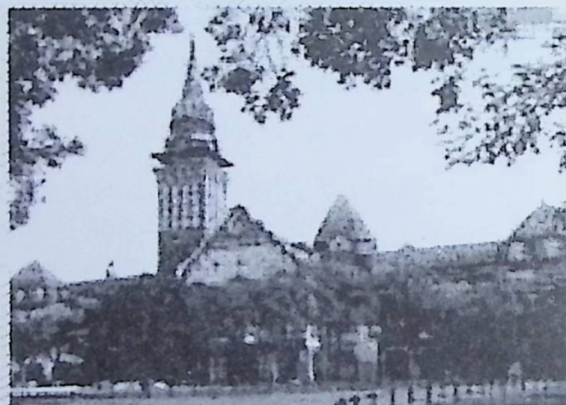
*A szabadkai gimnázium bejárata*

Gimnáziuma többszázéves múltra tekint vissza s egyidőben a híres magyar költő (művésznéven Esti Kornél), az "Édes Anna", a "Pacsirta" feledhetetlen szerzőjének papája, Kosztolányi Árpád, igazgatása alatt állt és olyan költők-írók kerültek ki falai közül, mint az említett Kosztolányi Dezső vagy Csáth Géza, az orvos-író. Újabban Danilo Kis, szerb író öregbítette a nagyvilágban a faluváros hírnevét, megörökítve álmódzásait a vadgesztenyés szabadkai utcákról (mások a galagonyás szabadkai utcákra esküsznek versben vagy prózában). De zeneiskolája sem marad el a sikerekben - csak egyetlen egykori tanulóját em-

lítjük, Lévai Szilvesztert, pompás hollywoodi filmek és a nagysikerű "Elisabeth"-musical zeneszerzőjét.

### A történelem kereszteződésénél

A fontos utak (Közép-Európa/Közel-Kelet) kereszteződésén létrejött település többnyire viharos történelmi események színhelye volt s ahogy változtak az uralkodók, a birtokosok, úgy változott a faluváros neve is: Zabatka (1391), Maria-Theresienstadt (1743-ban Mária Terézia osztrák császárnő kamarai mezővárossá tette), Maria-Theresiopolis (1779-ben szabad királyi város lett), Subotica (a faluváros szláv neve), Szabadka (egy kis "szabad"ság).



*A városháza 76 méteres gyönyörű szép tornya*

A múlt század közepétől kezd ez a falu mégis városiasodni: 1854-ben megépül a közsínház, 1869-ben kiépül a vasút, mely összeköti Nagyváradal/Erdély és Fiumével/Adria, majd Pesttel és Konstantinápolyal, de a városiasodás fénykorát mégis a múlt század utolsó és e század első tíz éve jelentik: a villamos és a paloták, de leginkább az 1908-1910 között, a szecesszió magyar változatában, Zsolnay kerámia felhasználásával, stilizált tulipán díszítéssel épült színpompás városháza. Lehet, hogy ennek 76 méteres tornya jelképezi a szabadkaiak "titkolt" törekvését, falujukból, a nagy Pannon síkság közepén, kilátni, továbblátni vagy ez csak a dicsekvés vágya, hogy lám itt a faluban is van valami csodálatos, amit még a városiak is megirigyelhetnek. Így vagy úgy, torony nélkül a szabadkaiak nem volnának szabadkaiak - ide húzza őket szívük-lelkük vissza, ha egyszer szeretett "falujukat" elhagyni kényszerülnek.



*A zsolnai díszítésű szökőkút esti megvilágításban*

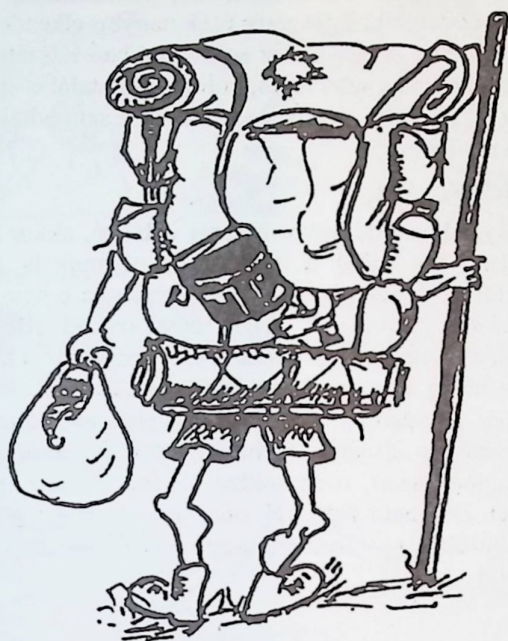
### S a kérdés: Szabadka falu vagy város?

Fontos ez egyáltalán ? Döntse el mindenki maga, miután egyszer meglátogatta (de ha szabad sügni, hát akkor ez mégis egy ragyogó város a falu nyugalmával)...

Dr. Szórád György



# SZABADSÁGHARC VAGY A KÖRÖK- TÉTEL- TÁBOR?



## KINT A PORTYÁN

Másnap reggel falevél- és kéreggyűjtés után, újból kezdtük az utunkat. Először egy kicsit olyan volt, mintha egy óriási házon mennénk át: lépcsőkön és létrákon fel és folyosókon át, (ami alatt térdig érő sár állt). Utána voltak tisztességesen sáros utak, mire végre a nagy Arnold tóhoz értünk. Az volt ám egy csoda. A mocsaras partjából magas, kéregtelen, ágatlan fák álltak ki mint valami óriásnak a csontjai, amelyek ki lettek tűzve, miután egy sárkány akkora tüzet fújt rájuk, hogy elégett az egész teste és otthagynva harminc évig teljesen ki lettek szárítva és fehéritve a naptól. Ott meguzsonnáztunk és uzsonna után folytattuk az utunkat a Arnold-tó meg egy szikla között. A létráknak mindenki nagyon örült, különösen a Diana, aki körülbelül olyan magas volt mint a létra fokai között a hely. Mikor sziklás lett a tópart, akkor egy hídon mentünk, ahonnan észrevettük, hogy a szikla faláról olyan fák nőnek, amelyek úgy néznek ki, mintha valaki a sziklából faragta volna ki őket.

## A HEGY

Ezután az erdőben folytattuk a portyánkat, ameddig a Colden hegy aljához nem értünk. Ott ebédeltünk és nagyon meg voltunk ijedve, ahogy emberek jöttek le a hegyről és mondták, hogy hátizsák nélkül is nagyon nehéz (sőt az erdőőr is azt mondta, hogy életveszélyes!). Hát, sok csúszás és pihenés után felértünk a tetejére. Nagyon büszke volt mindenki magára és különösen boldog, hogy megmáztuk a nagy hegyet. Nagyon fújt a szél. Ha felálltál és lenéztél volna, akkor úgy éreztél volna mintha repülni tudnál. Én fel is álltam a szélére és leszidtak, mert azt mondták, hogy majdnem repültem igaziból. Megint késő lett amire megérkeztünk a táborhelyünkre, és messzi villám-tűzijátékok mellett ettünk vacsorát. Később senkinek sem volt kedve tüzet rakni és tábortüezni. Marian mindenkit a tűzhöz húzott. Egy páran panaszkodtak, de mire mindenki leült, nagyon örültünk hogy Marian rászedett minket. Hálásak voltunk, hogy mindenki épen jött le a hegyről, hogy nem mulasztottuk el holnapra a megmászását, hogy nem esett az eső, hogy száraz meleg hálósákba be tudunk bújni, és Emese még azért is, hogy nem ette őt meg egy éhes medve az este folyamán.



Az ideai New York Körzeti tábor nem csak a 1848-as szabadságharcnak a keretmeséje volt, hanem az 1998-as sár, eső és hegy harcának is. Szerencsére a mi harcunk különbözött 1848-tól, mert nem volt halál, kellemes volt a hangulat, és mi nyertünk. Ebben az esetben a harmadik különbség a legfontosabb, mert ha elvesztettük volna a — sár, eső és hegy elleni — harcot, akkor az első két különbség nem létezne.

## HOGYAN IS TÖRTÉNT?

Első nap, mi (a New Brunswick-iak) egy kicsit késtünk, de miután bepakoltuk az ételt, lassacskán bepótoltuk az időt. Estefelé érkeztünk az alvóhelyünkhöz: egy folyópart, nem messze onnan, ahol egy kisebb féle patakocska belefolyt a folyóba. A lapos kis lombsátrak és a vacsora egymás után percek alatt elkészültek és az egész csapat tábortűz körül pizsamában, eszegetve és dalolva ült kimerülve. Érdekeséggéppen megemlítem, hogy mosogatás közben megszökött egy kanál. Mai napig se tudja senki, hogy átélte-e vagy, belefulladt-e a vízbe a szerencsétlen.





A harmadik nap, egy rövid (de sáros) út után megérkeztünk a Indián Vizeséshez. Ott pancsoltunk, hancúroztunk, és szaladgáltunk. Mikor megérkeztek a fiúk, akkor beszélgettünk és ebédeltünk. Egyszerre csak nagyon elkezdett esni az eső. Kis várakozás és éneklés után feloszlott a csapat és mindenki elindult lefelé. A lányoknak sokkal jobban tetszett lefelé az út, mint felfelé a hegyre az előző nap. Miután megérkeztünk az állandó táborhelyre, a sátorverés, holmi és őr találás egy idegen nézőnek nagyon rendetlennek tűnt volna, de a gyerekek mind tudták, hogy ők jól érzik magukat és a viláért sem adták volna fel. Ezután azért vissza rázódott mindenki (legalábbis valamennyire) a tábori életbe.

### A TÁBORI ÉLET MINDENNAPJAI

Már a napok összemosódtak a sok játékban, de mikor harcról volt szó, akkor mindenkinek még jobban felvillant a szemében a láng. Sőt voltak a társaságban olyanok is, akik egy parányit megbolondultak a csata gondolatától és vérszomjasak lettek. Szerencsére nem nagyon bántották a szegény kisebbségben lévő Habsburg/rovereket. Azért nem szabad elfeledkezni Krumpli Kossuthról meg Habsburg Almáról, akik találós kérdésekkel szórakoztatták a népet a szórakozott Szórád Gábor segítségével (ezután pedig az Alma úr emésztési halált halt). A háború nem csak szavakban élt, hanem kétszer meg is jelent a táborban. Az első alkalommal az osztrákok győzelmesen kicövekeltek a sátrakat és ellopták a magyar zászlót. A második csatában a magyarok pusztítva győztek. Főképpen azért, mert sokkal többen voltunk, nálunk volt a sok elemlámpa, és este volt. Legtöbben erre nem figyeltek oda, mert csak nagyon büszkék voltak magukra, hogy legyőztek számháborúban egy testben nagy méretű ellenséget, vagy csak arra, hogy nem rohantak el az óriások elől.

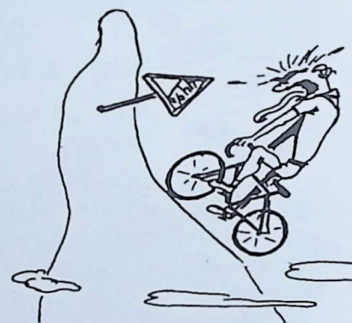
### A ROVEREK

A roverek a tábor végére megkapták jutalmukat a sok munkájukért: a szürke nyakkendőt. Ez nem akármilyen munka volt ám. Nemcsak, hogy hegyet másztak és kenűztak de bicikliztek is, amit Weisz Feri emleget meg a legjobban, hiszen szegény a bicikli portyán jött rá, hogy bezzeg ő már elfelejtett biciklizni. A Bibic őrsből pedig a Magyar Ildikó megkapta a zöld nyakkendőjét amelyet nagyon is megérdemelt azután, hogy kibírt bennünket.

Az ébresztőkakas (Szórád Gábor személyében) is érdemel egy sort. Hát itt van: mindenki meg akarta enni ebédre, hogy ne szóljon másnap reggel.

### BEFEJEZÉSÜL CSAK ANNYIT...

Nagyon jó lenne, ha minden évben lenne ez a tábor, mert e tábor megérdemli azt. Öt év nagyon hosszú idő arra, hogy ilyen jó táborra várjon valaki. Kiscserkész voltam, mikor utoljára voltam egy körzeti táborban és szeptemberben már őrsvezető leszek. Olyan hosszú idő ez.



### TÁBORI KÖR

*Írta : Bibic őr*

*(A hallható beköpések.)*

Este van, este van a Körzeti Táborban.

Mindenhol alszanak, kivéve a Bibic sátorban.  
(sugdolózás)

Mert élmények repkednek mindenki fejében,  
De legfőként mert ébren tart Bea köhögése. (köhögés)

Emese, Emese nyugszik a sátorban, (Lányok, láttok ott medvét?)

Fáradtan kuporog Réka a bokorban. (Psssssssssz.)

Szaladgál a Csilla; Neki a sátnak! (Klonk!)

Nagyot koppan akkor, azután elhallgat.

Ildi a hegedűvel a hangulatot adja, (hegedűszó)

Háború után a betegeteket gyógyítja. (Uu! Vér.)

Sikoltoz a Diana, mert a Dezső zavarja.

(Hagyd már abba!)

Szórád Gábor szórakozik Krumpli Kossuth-tal.

Másnap reggel ébredünk a kakas hangjára.

(Tessék? Mit mondtál?)

Valami a vízben a gyerekeket bolondítja.

Nyüzsögnek, nevetnek az élénk Bibicek,

Ildi és Bea alig bírja őket. (Mikor van az a pihenő?)

Takarodó után, négy pofon esik le (nagy csattanás)

Elcsöndesedik a Bibicek csőre.

Jó volt a tábor, sok volt az emlék,

Nem fognak hiányozni nekünk a szemlék.

(Sorakozó!)







**Kedves kiscserkészek!**

Ez már a második szám, amelyben nektek is szántunk egy kis olvasnivalót. Írjatok nekünk, hogyha szeretnétek valami érdekeset látni ezen az oldalon.

**A hat száz krajcáros közül az egyik hamis. Te meg tudod mondani, hogy melyik az?**

**Találd meg, hogy ki fog először célba érni!**



**TOTO**

**Tippelj, melyik a helyes állítás!**

Melyik állat tud legtovább víz nélkül élni?

- 1 Patkány
- 2 Teve
- 3 Oroszlán



Ha a pókhálóból fonnának selymet a selyemhernyó fonala helyett, milyen erős lenne?

- 1 Mint a papír
- 2 Mint a karton
- 3 Mint az acél



**V i c c e k**

Két éhező hajótörött kifog egy doboz konzervet a tengerből.

- Ez aztán pech! - nézegeti az egyik a doboz címkéjét.
- Miért mi van benne?
- Étvágygerjesztő!

- Mibe űrült bele az indián törzsfőnök?
- Abba, hogy vett egy új bumerángot, és el akarta dobni a régit.

Patkány gyerek egy repülő denevér láttán így szól a mamájához:  
— Nézd anyu egy tündér.





Technikája abban különbözik az ujjal mozgatható kesztyűs bábukétól, hogy míg az utóbbinál csak a bábú kezét és fejét lehetett mozgatni, addig a marionettnél a bábú minden egyes tagját, akár az orrát vagy a szempilláját is. A zsinórokra kötött végtagok forgatásával sokféle mozdulatra képes lett. A zsinórok felső vége az úgynevezett mozgókereszthez van kötve. Ez fából készül, mérete és formája sokféle lehet. Az alábbiakban bemutatunk egy pár bábtípust és elkészítésük módjával is megismerkedhetünk.

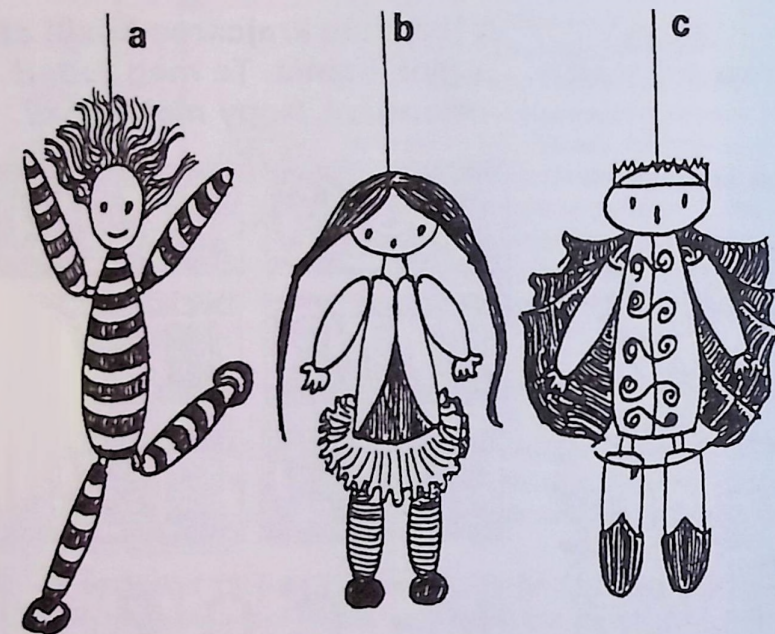
# MARIONETT BÁBOK

## A bábtípusok többfélék lehetnek:

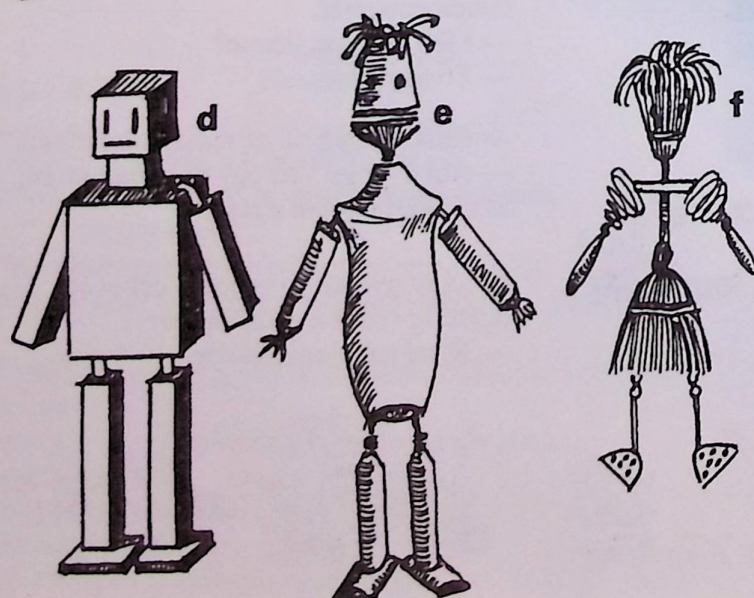
- mozgókeresztes (cérnán függő), teljes cérnázású báb — minden fel van kötve: lába keze, izületei; mindene él, mozog, de izzasztóan nehéz jól mozgatni.
- mozgókeresztes, de csak részleges mozgásokat végző, részleges cérnázású, meghatározott speciális mozgásokhoz.
- merev pálcás (pálcán függő) kéz és lábcérnás báb, mozgókereszt nélkül.
- merev pálcás (botosbáb): esetleges mozgású báb, cérnázás nélkül.
- marionett síkbábú — árnyjátékhoz vagy családi kisházakhoz.

## Szeretnék több, egyszerűen elkészíthető marionettbábót bemutatni, ötletet adni:

- Textilből készített** — felülről egy tartóval, kedvesen könnyen mozog.
- Kislány** — copfjait hosszú pamutból fonjuk; tipegős járású, lépteivel a copfok repkednek ide-oda.
- Kisfiú vagy királyfi** — textilből tömött; lábát lehet cérnázni (kereszthez vagy pálcához kötni), köpenye könnyű, mozgékony textil.
- Dobozbáb (jó robotfigurának is)** — különféle alakú és nagyságú dobozokból más-más arányú és karakterű báb készíthető.
- Műanyag palackokból összeállított báb** — a kézfejet és a cipőket ennél kicsit nehezebb anyagból készítjük. (pl. fakocka)
- Tárgybáb** — teste söprű, karjai habverők, a lábak elgörbített tortalapátok, haja tollseprű. Végtelen variáció lehetséges.

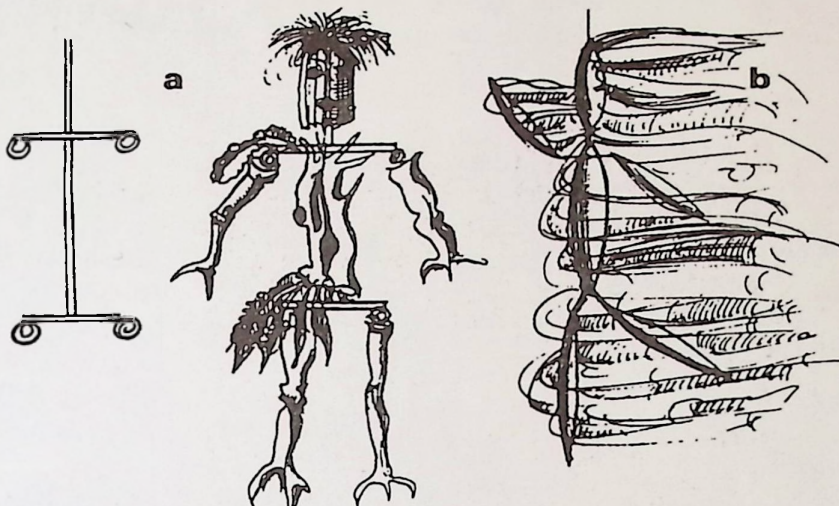


# BÁBJÁTÉK





**a Faág figura** — lécből vázat készítünk, amelyre majd felerősítjük a jól összevágott fadarabokat (nyers fából vágjuk ki a karokat, lábakat, mert a száraz ág törékeny és nem tartós).

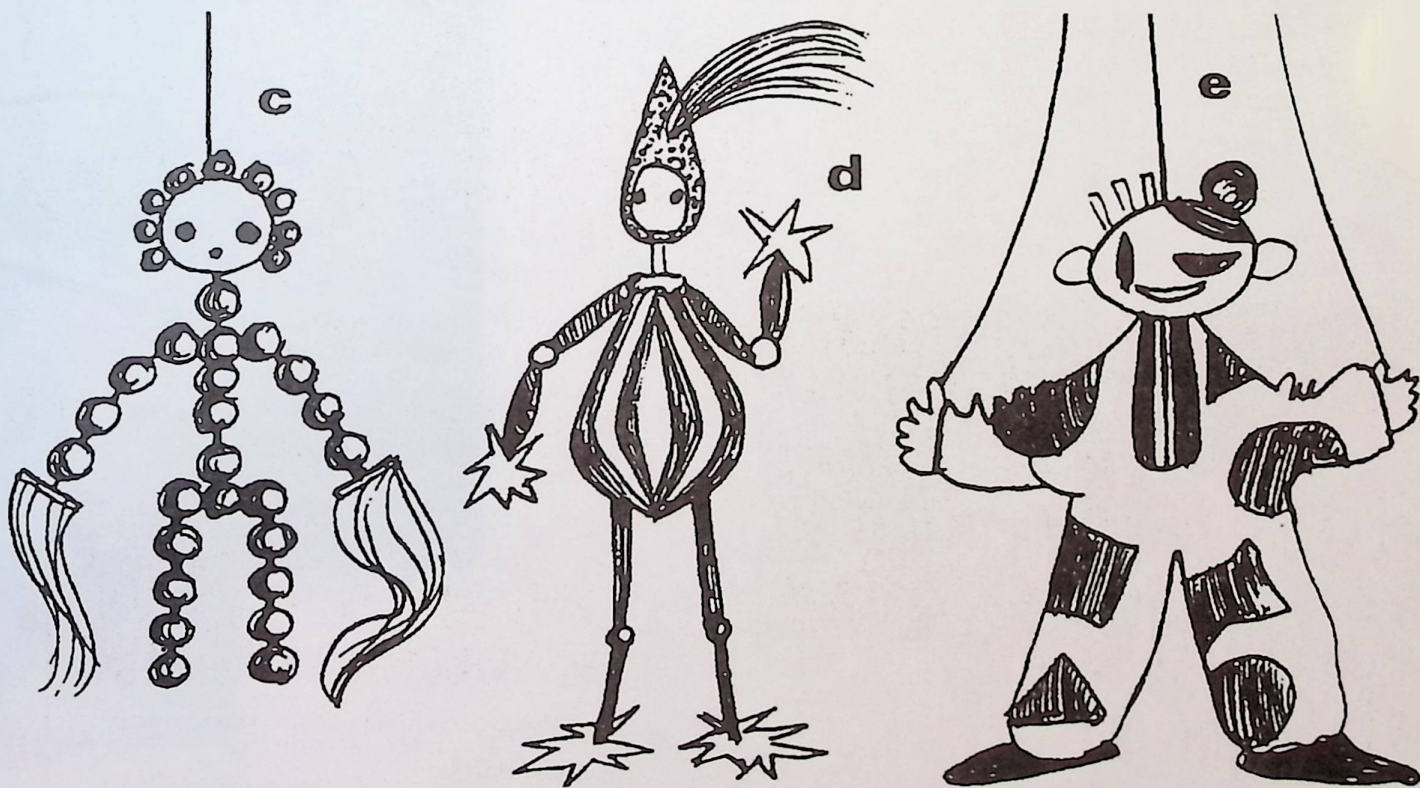


**b Tündérfigura alapja** — nyújtott fej, keskeny kar és láb, lábfejnélküli; szalag vagy selyemdarabok borítják, mozdulatára lebegnek körülötte.

**c Pingponglabda báb** — feje nagyobb labda; a váll és a csípő szorosan fűzött labdákból van; ha célnázuk a kezeket, amelyek szalagokból álló rudacsát tartanak, 3-4 ilyen báb szép táncot tud lejteni.

**d Csillagbáb** — végtagjai kötélből vagy műanyag huzalból vannak; lehet díszíteni apró csillagokkal is.

**e Bohóc** — a rajzon látható, hogy nincs teste, csak egy törzskúpja a tartóbotnak; erős textilből varrjuk a ruhát és üresen hagyjuk; a cipők nehezek (lehetőleg fából), kézcérnás; bohócmozgásra képes a bábú: az üres nadrágban hol összemegy, hol kinyúlik, ha kell, oldalra dől úgy, hogy a cipők a helyükön maradnak.



Jó bábozást kívánunk mindenkinek!



# VK tábor szóban és képekben



*Az idei Fiú öv tábor jelöltjei zászlólevonásra készülődnek*

*Két dolog történhetett, vagy a tábornak lett vége, vagy a kis cserkész öv és minta táborok eljárják a hetedhét országban is híres ebéd táncukat, amellyel külön kéri, hogy az ebédre kiosztott adagok kissé nagyobbak legyenek a megszokott-nál.*

*Kik ezek a szép szál legények?- teheti fel valaki a kérdést. A válasz pofon egyszerű azoknak akik ott voltak az idei központi VK táboron. Ez a tömeg bőrig lefogyott (mint ahogy ez éppen meglátszik Vajtay Pistán, aki azon gondolkodik, hogyan lehetséges hogy még mindig belefér a tíz napja vett nadrágjába) és kissé fáradt, de igen lelkes csoport, a Pál utcai fiúk Fillmore-i leányvállalata, vagyis a Fiú öv tábor dicső jelöltjeinek egy része.*



*A képen a kis öv és kis minta táborok énektudásukról adnak tanubizonyságot*

*A leány öv tábor virág híján a tíz cserkész törvény tábláját viszi át a fiúknak ajándékba.*



*A leány öv tábor felvonul*

## HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE MAGYAR CSERKÉSZ

A KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG  
HIVATALOS LAPJA

Szerkesztők:

Cseh Tibor cst.  
Szentkirályi Endre cst.  
Szórád Gábor cst.

Kiadóhivatal:

P.O. Box 68  
Garfield, NJ 07026  
USA